

Arrest

nr. 205 548 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 19 oktober 2015 en diende op 26 oktober 2015 een vraag om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd gehoord op het CGVS op 9 juni 2016 (hierna: CGVS I) en op 18 juli 2016 (hierna: CGVS II) gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 14 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. U bent moslima met soennitische strekking. In 2005 huwde u met H. I. H. A. K. U woonde in bij hem en zijn ouders. Uw echtgenoot had samen met uw broer A. H. A. B. (O.V. ...) een bedrijf dat moskeeën renoveerde voor de soennitische Waqf. In 2013 werd uw broer W. ontvoerd. Tot op heden heeft u geen nieuws van hem. Uw beide ouders, H. A. F. en H. A. G., en uw zus Z. H. A. (O.V. ...) vroegen in België asiel aan op 15 april 2013, hoofdzakelijk gebaseerd op de problemen van uw vader. Hun asielaanvraag werd ongeloofwaardig geacht door de Commissaris-generaal, doch zij verkregen op dat moment het statuut van subsidiaire bescherming. Ook uw broer H. H. A. (O.V. ...) kwam naar België en vroeg hier asiel aan op 23 juli 2014. Zijn asielmotieven werden eveneens niet geloofwaardig bevonden en ook hij verkreeg subsidiaire bescherming.

Op 1 september 2014 werd uw schoonvader, I. H. A. K., vanuit zijn huis ontvoerd, nadat hij van de moskee was teruggekomen. Nadien kreeg uw echtgenoot regelmatig bedreigingen, die hij echter niet serieus nam. Op 13 september 2015 kreeg uw echtgenoot een dreigbrief waarin geschreven stond dat hij de wijk binnen de drie dagen moest verlaten. Uw broer kreeg dezelfde brief. Uw echtgenoot hechtte geen belang aan de brief. Enkele dagen later, op 15 september 2015, werd uw echtgenoot ontvoerd bij u thuis. Ook uw broer, die op dat moment aanwezig was, werd beschoten, maar hij kon ontsnappen langs de achterdeur en vluchtte naar een vriend. U vond een week later een CD-rom in de tuin met daarop videofragmenten van uw echtgenoot die gefolterd was. Daarop verlieten u, uw schoonzus en uw schoonmoeder het huis en trokken jullie bij de tante langs vaderskant van uw echtgenoot in. Nog diezelfde dag ontving uw schoonmoeder een telefoon van de ontvoerders op haar GSM, waarin ze stelden dat uw broer A. zich bij hen moest aanmelden opdat ze uw echtgenoot zouden vrijlaten. U bestelde vliegtickets en op 1 oktober 2015 nam u het vliegtuig naar Turkije, samen met uw broer A. en uw twee kinderen. Van daar zette u uw reis op illegale wijze verder per boot naar Griekenland en vervolgens kwam u via de Balkanroute aan in België op 19 oktober 2015. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 26 oktober 2015.

Ter staving van uw eigen identiteit en die van uw kinderen legt u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw beide zonen, alle d.d. 14 juni 2011; uw identiteitskaart, d.d. 12 oktober 2005; de identiteitskaart van uw zoon E., d.d. 23 mei 2006; de nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw beide zonen, alle vernieuwd of uitgegeven op 13 juni 2011; en de huwelijksakte afgesloten tussen u en H. I. H., d.d. 27 december 2004. Met betrekking tot uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een dreigbrief gericht aan uw echtgenoot, d.d. 13 september 2015; en verschillende politiedocumenten in verband met de ontvoering van uw echtgenoot, namelijk de klacht die u neerlegde bij de politie, de PV die de politie opstelde, het verslag van de verkenning ter plaatse en de doorverwijzing naar de rechtbank, alle d.d. 15 september 2015. Uw broer A. legde nog een aantal documenten neer die eveneens relevant zijn voor uw asielaanvraag, namelijk een dreigbrief aan hem gericht, d.d. 13 september 2015; een aangifte bij de politie en een opgesteld PV in verband met de dreigbrief die uw broer ontving, beide d.d. 15 september 2015; een doorverwijzing naar de rechtbank in verband met diezelfde aangifte, d.d. 17 september 2015; en tot slot een USB-stick met daarop foto's van verschillende identiteitsbewijzen van uw echtgenoot, zijnde een voedselrantsoenkaart op zijn naam geldig voor het jaar 2014-2015; zijn identiteitskaart, d.d. april 2009 en zijn woonkaart, d.d. 11 mei 2011; foto's van politiedocumenten in verband met de ontvoering van uw schoonvader, namelijk een doorverwijzing van de zaak naar de rechtbank, d.d. 15 december 2014 en een document ter bevestiging van het doorsturen van de onderzoeksdocumenten naar de rechtbank, d.d. 8 januari 2015; verschillende foto's van de renovatiewerken die uw echtgenoot en uw broer uitvoeren voor hun onderneming; en een videofragment waarop te zien is hoe uw echtgenoot vastgehouden wordt en naar hulp smeekt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle gegevens in het administratieve dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U verklaart dat u Bagdad verlaten heeft nadat uw echtgenoot ontvoerd is door een gewapende groepering en dat ook uw broer A. door hen gezocht wordt. Aan deze vluchtmotieven kan evenwel hoegenaamd geen geloof gehecht worden.

In de eerste plaats blijkt uit informatie die het CGVS verkreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw echtgenoot, H. I. H. A. K., houder van een Iraaks paspoort met nr. A..., na zijn vermeende ontvoering op 15 september 2015 een aantal keer een visum voor een familiaal bezoek aanvraag bij de Ambassade van Frankrijk te Bagdad, namelijk op 28 januari 2016, op 6 november 2016 en op 1 april 2017. Telkens werd hem een visum toegekend. Hieruit blijkt dat uw echtgenoot zich in ieder geval het laatste jaar en half vrij kon bewegen in Bagdad, als er al zou kunnen worden aangenomen dat hij ooit ontvoerd is geweest, quod non (zie verder). Uw verklaring tijdens uw tweede gehoor dat u geen nieuws meer hebt vernomen met betrekking tot de ontvoering van uw echtgenoot kan dan ook niet worden aangenomen (CGVS II p. 3). Door deze vaststellingen kan aan uw verklaringen omtrent de ontvoering van uw echtgenoot en de vrees die u en uw broer hiervoor zouden koesteren hoegenaamd geen enkel geloof worden gehecht.

Daarnaast zijn er in uw eigen verklaringen een aantal ernstige tegenstrijdigheden waargenomen die de bedrieglijkheid van uw asielmotieven verder bevestigen. Zo bent u niet eenduidig in uw relaas betreffende de periode tussen de ontvoering van uw schoonvader in 2014 en de ontvoering van uw echtgenoot in 2015. Op de DVZ verklaart u immers dat u na de ontvoering van uw schoonvader telefonisch bedreigd werd door de milities en dat ze u zeiden niets meer te vragen over uw schoonvader (vragenlijst DVZ vraag 5). In het eerste gehoor op het CGVS beweert u echter dat u tussen de ontvoering van uw schoonvader en die van uw echtgenoot niets meer gehoord heeft van die gewapende bende (CGVS I p. 9). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat uw echtgenoot wel degelijk constant bedreigingen kreeg, maar dat u niets meer van de bende die uw schoonvader ontvoerde heeft gehoord (CGVS I p. 10). Dit is echter nog steeds tegenstrijdig met uw verklaringen op de DVZ, daar u toen verklaarde dat een gewapende militie u opdroeg niet meer naar uw schoonvader te informeren, wat dus wel degelijk rechtstreeks te maken heeft met de ontvoering van uw schoonvader. Ook op het tweede gehoor op het CGVS stelt u bovendien dat u na de ontvoering van uw schoonvader niets meer heeft gehoord van zijn ontvoerders (CGVS II p. 11-12). Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, antwoordt u enkel dat u het zich niet meer herinnert (CGVS II p. 17), welke verklaring geenszins geaccepteerd wordt, daar het om essentiële elementen in uw relaas gaat en u reeds in het eerste gehoor op het CGVS om verduidelijking gevraagd werd (cf. supra). Bovendien verklaart u tijdens het tweede gehoor dat u niet weet of er nog concrete bedreigingen gekomen zijn tussen de ontvoering van uw schoonvader en die van uw echtgenoot (CGVS II p. 11-12). Dit staat alweer in fel contrast met uw uitspraak tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat er toen constante bedreigingen waren aan het adres van uw man (CGVS I p. 10).

Daarenboven legt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS een dreigbrief neer die aan uw man gericht was en legt u bijkomende verklaringen af over die dreigbrief (CGVS I p. 7, 9-10). Uit de politiedocumenten die u neerlegt en waarin uw verklaringen zijn opgenomen, blijkt eveneens dat u reeds op het politiekantoor melding maakte van een dreigbrief (document 10, 12). Wanneer u echter tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt of uw echtgenoot voor zijn ontvoering reeds concrete bedreigingen gekregen had, antwoordt u onwetend, ook wanneer expliciet naar een dreigbrief in de week voor zijn ontvoering gevraagd wordt (CGVS II p. 14). Wanneer u met de dreigbrief geconfronteerd wordt, beweert u echter dat hij die misschien kan gekregen hebben, maar dat hij u daar nooit iets over vermeld had (ibidem). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen in de politiedocumenten of met uw verklaringen in het eerste gehoor, aangezien u toen uitdrukkelijk vermeldde dat uw echtgenoot die brief in de keuken had gelegd op de dag dat hij hem kreeg (CGVS I p. 7). Wanneer u later gevraagd wordt naar een verklaring waarom u zo tegenstrijdig bent over die dreigbrief, antwoordt u ontwijkend dat u er geen belang aan gehecht heeft (CGVS II p. 17). Ook wanneer u gevraagd wordt of u die brief in Irak al gezien had en of u ermee naar de politie bent gegaan, antwoordt u dat u het zich niet meer herinnert (ibidem). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in het tweede gehoor op het CGVS en uw verklaringen in de politiedocumenten, beweert u dat het even uit uw hoofd was (ibidem). Gezien deze dreigbrief echter een dusdanig pertinente rol inneemt in uw relaas en het een uiterst belangrijk bewijsstuk is, kan uw onwetendheid daaromtrent niet verklaard worden door louter te stellen dat u het zich niet meer herinnert. Bijkomend bent u ook nog tegenstrijdig over de reactie van uw man op deze dreigbrief daar u het ene moment stelt dat hij de eerdere bedreigingen niet serieus nam tot hij de brief zag (CGVS I p. 10) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat hij geen belang hechtte aan die brief en hij het niet belangrijk vond (CGVS II p. 17). Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigbrief ondermijnen dan ook niet alleen uw algemene geloofwaardigheid, maar ook de bewijskracht van de door u neergelegde documenten (cf. infra).

Naast de tegenstrijdigheden binnen uw eigen verklaringen, werden ook nog een aantal incoherenties tussen de verklaringen van u enerzijds en die van uw broer A. anderzijds waargenomen. Ten eerste zijn

jullie niet coherent over wie de ontvoeders van uw echtgenoot H. zijn. Uzelf heeft het op de DVZ over een onbekende militie (DVZ vraag 5), terwijl uw broer A. op de DVZ expliciet vermeldt dat het Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) was (DVZ ... vraag 4, 5). Ook in het tweede gehoor op het CGVS houdt u eraan vast dat u niet weet wie uw echtgenoot ontvoerd heeft, en zelfs geen vermoeden heeft (CGVS II p. 14). Dit is op zich al merkwaardig, daar uw echtgenoot evenals uw broer een dreigbrief gekregen had afkomstig van AAH, wat u ook op uw eerste gehoor vermeldt (CGVS I p. 10). Bovendien verklaart A. in het tweede gehoor op het CGVS meermaals dat het om AAH ging (CGVS II X p. 5,6). Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat u tijdens uw tweede gehoor zelfs geen vermoeden kan uitspreken over de daders, terwijl uw broer er wel van overtuigd is dat het AAH is en u dit ook zo vermeldde op uw eerste gehoor. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat jullie over dergelijke pertinente zaken met elkaar communiceren.

Verder zijn jullie niet eenduidig over de inhoud van het telefoongesprek tussen de ontvoeders van uw echtgenoot en uw schoonmoeder. Zo verklaart uzelf meermaals dat de ontvoeders beweerden dat indien A. zich aanmeldde, uw echtgenoot zou vrijgelaten worden (CGVS II p. 7, 15). Ook uw broer A. verklaart dit aanvankelijk op de DVZ (DVZ X vraag 5). In het eerste gehoor op het CGVS is er volgens uw broer echter geen sprake van een vrijlating van uw echtgenoot, maar zou de gewapende militie enkel stoppen met uw echtgenoot te folteren indien A. zich aanmeldde (CGVS I X p. 10, 11). Uw broer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, houdt vast aan de bewering dat er nooit sprake was van een vrijlating (CGVS I X p. 11). Echter, in het tweede gehoor op het CGVS vermeldt uw broer opnieuw meermaals dat hij zich moest aanmelden opdat H. zou worden vrijgelaten (CGVS II X p. 5, 6, 10). Wanneer hij opnieuw geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, beweert hij dat hij nooit gezegd heeft dat H. zou worden vrijgelaten, maar dat hij enkel niet meer zou gefolterd worden (CGVS II X p. 11). Het louter ontkennen van de voorgaande beweringen wordt echter geenszins voldoende geacht ter verklaring van deze tegenstrijdigheden. De interne inconsistenties van uw broer A. zijn in deze alvast uitermate merkwaardig. Bovendien stemt zijn uiteindelijke bewering, namelijk dat er geen sprake was van vrijlating maar enkel van stoppen met martelen, niet overeen met wat u verklaart in het tweede gehoor op het CGVS, zijnde dat ze het wel degelijk over een vrijlating hadden.

Tot slot werd vastgesteld dat ook uw broer A. in zijn verklaringen niet coherent was. Zo beweert hij aanvankelijk op DVZ dat niet alleen hijzelf, maar ook de broer van zijn schoonbroer, dus uw schoonbroer Ali, moesten gaan onderhandelen bij AAH voor de vrijlating van H. (DVZ vraag 5). Wanneer hem in het eerste gehoor op het CGVS echter gevraagd wordt of zich, naast hemzelf, nog iemand anders moest aanmelden, luidt het antwoord negatief (CGVS I ... p. 10). Wanneer uw broer met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, antwoordt hij dat hij niet weet of nog iemand anders zich moest aanmelden, maar dat uw schoonmoeder enkel naar hem gevraagd heeft (ibidem). Louter stellen dat hij het niet weet is echter geen valabele uitleg om voorgaande tegenstrijdige verklaring teniet te doen.

U legt een veelvoud aan documenten voor ter staving van uw relaas. Deze kunnen echter niet beschouwd worden als authentieke documenten. Immers, vooreerst blijkt dat u zelf nauwelijks op de hoogte bent van wat u heeft neergelegd. Niet alleen dat u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS vergeten was dat u een dreigbrief had neergelegd terwijl u in het eerste gehoor op het CGVS die met de protection officer had overlopen is in casu frappant (cf. supra), ook moet vastgesteld worden dat u weinig weet over de inhoud van de politiedocumenten die u neerlegde, daar de dreigbrief in deze documenten meermaals vermeld wordt. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat dergelijke politiedocumenten eenvoudig te vervalsen zijn of op fraudeleuze wijze te verkrijgen zijn. Deze documenten hebben dan ook enkel bewijswaarde indien zijn ondersteund worden door een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. De authenticiteit van zowel de door u neergelegde dreigbrief als de politiedocumenten in verband met de ontvoering van uw echtgenoot en schoonvader wordt bijgevolg geheel ondergraven.

Ook het videofragment dat uw broer neerlegde, waarop de foltering te zien zijn, kan niet beschouwd worden als een waarachtig bewijsstuk. Immers, vooreerst kent u noch uw broer de inhoud van de video. Geen van beiden heeft de video dan ook bekeken, wat op zich al hoogst merkwaardig is. Gevraagd naar de reden waarom u niet gekeken heeft, luidt het antwoord dat u schrik had (CGVS II p. 6). Ook via de personen die de video wel bekeken hebben, namelijk uw schoonmoeder en –broer, heeft u weinig informatie verkregen. U kan enkel zeggen dat u van hen vernomen heeft dat uw echtgenoot gefolterd werd, doch niet of dat effectief ook te zien was op de video (CGVS II p. 7). U weet niet wat er te horen was of wat uw echtgenoot op de video zegt (ibidem). Evenmin informeerde u daarnaar bij uw schoonmoeder of –broer (CGVS II p. 8). U haalt aan dat er niet over gesproken werd in het bijzijn van

de kinderen (CGVS II p. 7, 8) en dat uw schoonmoeder er zich niet goed voelde en zij noch uw schoonbroer in staat waren om te praten (CGVS II p. 8). Echter, wanneer een asielzoeker werkelijk een video heeft ontvangen waarin zijn/haar echtgeno(o)t(e) gefolterd wordt, en deze bovendien neerlegt ter staving van zijn/haar asielrelaas, kan op zijn minst verwacht worden dat de persoon in kwestie zich degelijk informeert naar de inhoud van deze video. Gesteld dat de inhoud van de video te pijnlijk was voor u om te bekijken, dan nog kan redelijkerwijs verwacht worden dat u andere personen inschakelt om de inhoud te weten te komen, hetgeen u nagelaten heeft. Daarenboven stemt de inhoud van wat de persoon in de video zegt niet overeen met uw relaas. In de video is immers sprake van losgeld dat betaald dient te worden. Uzelf verklaart echter niet te weten of er in de video over losgeld gesproken wordt en ontkent dat er ooit naar losgeld is gevraagd (CGVS II p. 15). Ook wordt in de video meermaals gevraagd naar een persoon genaamd A. A., welke naam u niets zegt en die u evenmin kan linken aan de ontvoering van uw man (CGVS II p. 9). Wanneer u wordt gemeld dat uw man naar deze persoon vraagt in de video, heeft u nog steeds geen idee wie het kan zijn (ibidem).

Dezelfde gebrekkige kennis over de inhoud van de video werd overigens vastgesteld bij uw broer A.. Hoewel hij beweert naar de eerste seconden van de video gekeken te hebben, komt hij niet verder dan beschrijven dat uw echtgenoot aan de muur vastgebonden hangt en letsels op zijn rug vertoont (CGVS II X p. 5-6). Hij kan niet precies zeggen wat op de video gezegd werd of welke achtergrondgeluiden te horen zijn (CGVS II X p. 6). Ook A. heeft geen idee wie A. A., naar wie gevraagd wordt in de video, kan zijn, noch was hij op de hoogte dat er in de video naar losgeld wordt gevraagd (CGVS II X p. 7). Luidens zijn verklaringen was het voor A. eveneens te pijnlijk om de beelden te zien (CGVS II X p. 5-6). Echter, ook hij heeft zich niet bij anderen geïnformeerd naar de inhoud van de video. Zo heeft hij in België, toen de USB-stick was opgestuurd, aan niemand gevraagd om de video te bekijken en te vertellen wat erin stond (CGVS II X p. 8). Ter verklaring werpt hij op dat het zelfs te pijnlijk is voor hem oom te weten wat er in de video gebeurt en dat hij zich schuldig voelt (ibidem). In het geval van uw broer A. mag, aangenomen dat de beelden erg pijnlijk zijn om te bekijken, echter ten minste verwacht worden dat hij zich degelijk informeerde over de inhoud ervan. Bovendien dient gesteld te worden dat de beelden erg donker zijn en de foto's van uw echtgenoot slechts via foto's van beperkte kwaliteit werden neergelegd, waardoor niet met zekerheid te zeggen valt of de persoon die te zien is in de video daadwerkelijk uw echtgenoot is. Gesteld dat het toch effectief uw echtgenoot zou zijn, dan nog dient vastgesteld te worden dat in de video enkel gesmeekt wordt en er geen effectieve folterpraktijken te zien zijn, waardoor niets erop wijst dat deze beelden niet volledig in scène kunnen gezet worden. Uw eigen en uw broers gebrekkige kennis over de inhoud van de video haalt de authenticiteit ervan dan ook volledig onderuit.

Daarenboven kan toegevoegd worden dat u beweerde niet te weten of u nog aan documenten in verband met de ontvoering van uw schoonvader kon geraken (CGVS II p. 13), hoewel er op de USB-stick die uw broer neerlegde wel degelijk politiedocumenten betreffende zijn ontvoering stonden. Ook hier blijkt dus dat u slecht geïnformeerd bent over uw eigen bewijsmateriaal. Er kan echter op zijn minst van u verlangd worden dat u kennis heeft van de inhoud van de door u neergelegde documentatie of op zijn minst een oprechte poging gedaan heeft om zich daarover te informeren, wat bij u of uw broer allerminst gebleken is waardoor de bewijskracht ervan wordt ondermijnd.

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat zowel u als uw broer geen concreet verband leggen tussen de ontvoering van uw echtgenoot en deze van uw schoonvader. Nergens blijkt ook uit uw verklaringen dat dit een aanleiding voor u was om Irak te verlaten. Wat betreft de ontvoering van uw broer W. benadrukt het CGVS dat dit incident ook door uw vader tijdens zijn asielprocedure werd voorgelegd maar dat er evenmin geloof aan kon worden gehecht (zie beslissing in het kader van de asielaanvraag van uw vader waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw vader werd wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De vaststelling dat uw vader geen beroep heeft aangetekend bij de RVV vormt naar het oordeel van het CGVS een duidelijke indicatie dat zijn asielrelaas niet op waarheid berust. U en uw broer voeren in het kader van onderhavige aanvraag overigens geen gegevens of elementen aan die de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde ontvoering ontkrachten of weerleggen. Jullie herhalen enkel de verklaringen van jullie vader (zie CGVS I p. 4; CGVS II p. 16; CGVS I X p. 4; CGVS II X p. 12) terwijl uit de beslissing van jullie vader blijkt dat deze tegenstrijdig waren met die van jullie moeder en dat jullie vader een gebrekkige kennis vertoonde m.b.t. de nasleep van deze beweerde ontvoering.

Door bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een

situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie

blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in,

en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat verschillende van uw familieleden in het verleden subsidiaire bescherming hebben gekregen onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, heeft geen invloed op bovenstaande appreciatie, daar elke asielaanvraag dan wel aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsstatus individueel en op eigen merites dient te worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De documenten die op directe wijze te maken hebben met uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegde, zijnde de identiteitsbewijzen van u, uw kinderen en uw echtgenoot en uw huwelijkscontract, bewijzen louter jullie identiteit, herkomst en huwelijk, waaraan niet getwijfeld wordt. De foto's van de moskeeën die uw broer en uw man renoveerden bevestigen hun beroepsactiviteiten, doch ook deze worden niet in twijfel getrokken. Zij kunnen derhalve geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Aangezien verzoekster zal aantonen dat de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangetast is door onwettigheden;

Dat verzoekster van mening is dat de bestreden beslissingen verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;

art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;

art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;

I. IN HOOFORDE: ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980)

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 :

a) Wat betreft de redenen waarom verzoeker het land heeft ontvlucht

De tegenpartij acht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van de echtgenoot door een gewapende groepering van verzoekster.

Verzoekster volhardt echter in haar verklaringen.

De tegenpartij stelt dat uit informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een aantal keer een visum voor familiaal bezoek aanvraag bij de Ambassade van Frankrijk te Bagdad (stuk A1).

In de eerste plaats blijkt uit informatie die het CGVS verkreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw echtgenoot, H. I. H. A. K., houder van een Iraaks paspoort met nr. A1Q647089, na zijn vermeende ontvoering op 15 september 2015 een aantal keer een visum voor een familiaal bezoek aanvraag bij de Ambassade van Frankrijk te Bagdad, namelijk op 28 januari 2016, op 6 november 2016 en op 1 april 2017. Telkens werd hem een visum toegekend. Hieruit blijkt dat uw echtgenoot zich in ieder geval het laatste jaar en half vrij kon bewegen in Bagdad, als-er al zou kunnen worden aangenomen dat hij ooit ontvoerd is geweest, quod non (zie verder), Uw verklaring tijdens uw tweede

gehoor dat u geen nieuws meer hebt vernomen met betrekking tot de ontvoering van uw echtgenoot kan dan ook niet worden aangenomen (CGVS II p. 3). Door deze vaststellingen kan aan uw verklaringen omtrent de ontvoering van uw echtgenoot en de vrees die u en uw broer hiervoor zouden koesteren hoegenaamd geen enkel geloof worden gehecht.

Zoals blijkt meent de tegenpartij hieruit af te kunnen leiden dat de verklaringen van verzoekster tijdens haar tweede gehoor, namelijk dat zij geen nieuws meer heeft vernomen met betrekking tot de ontvoering van haar echtgenoot, niet kunnen worden aangenomen.

Doch dient er op gewezen te worden dat de echtgenoot van verzoekster ontvoerd werd op 15 september 2015, waarna verzoekster op 1 oktober 2015 het land ontvluchtte richting Turkije om vervolgens via Griekenland naar België te reizen. Het is dan ook mogelijk dat haar echtgenoot ondertussen werd vrijgelaten en daarna een visum voor familiaal bezoek aanvraag bij de Ambassade van Frankrijk te Bagdad.

Dit staat niet haaks op de verklaring van verzoekster dat ze geen nieuws meer heeft vernomen met betrekking tot de ontvoering van haar echtgenoot. Het is immers mogelijk dat verzoekster hier niet op de hoogte van was.

De tegenpartij duidt ook op tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van zowel verzoekster als haar broer (stuk A1).

Daarnaast zijn er in uw eigen verklaringen een aantal ernstige tegenstrijdigheden waargenomen die de bedrieglijkheid van uw asielmotieven verder bevestigen. Zo bent u niet eenduidig in uw relaas betreffende de periode tussen de ontvoering van uw schoonvader in 2014 en de ontvoering van uw echtgenoot in 2015. Op de DVZ verklaart u immers dat u na de ontvoering van uw schoonvader telefonisch bedreigd werd door de milities en dat ze u zeiden niets meer te vragen over uw schoonvader (vragenlijst DVZ vraag 5). In het eerste gehoor op het CGVS beweert u echter dat u tussen de ontvoering van uw schoonvader en die van uw echtgenoot niets meer gehoord heeft van die gewapende bende (CGVS I p. 9). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat uw echtgenoot wel degelijk constant bedreigingen kreeg, maar dat u niets meer van de bende die uw schoonvader ontvoerde heeft gehoord (CGVS I p. 10). Dit is echter nog steeds tegenstrijdig met uw verklaringen op de DVZ, daar u toen verklaarde dat een gewapende militie u opdroeg niet meer naar uw schoonvader te informeren, wat dus wel degelijk rechtstreeks te maken heeft met de ontvoering van uw schoonvader. Ook op het tweede gehoor op het CGVS stelt u bovendien dat u na de ontvoering van uw schoonvader niets meer heeft "gehoord van zijn ontvoerders. (CGVS II p. 11-12). Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, antwoordt u enkel dat u het zich niet meer herinnert (CGVS II p. 17), welke verklaring geenszins geaccepteerd wordt, daar het om essentiële elementen in uw relaas gaat en u reeds in het eerste gehoor op het CGVS om verduidelijking gevraagd werd (cf.'STipra). Bovendien verklaart u tijdens het tweede gehoor dat u niet weet of er nog concrete bedreigingen gekomen zijn tussen de ontvoering van uw schoonvader en die van uw echtgenoot (CGVS II p. 11-12). Dit staat alweer in fel contrast met uw uitspraak tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat er toen constante bedreigingen waren aan het adres van uw man (CGVS I p. 10).

Daarenboven legt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS een dreigbrief neer die aan uw man gericht was en legt u bijkomende verklaringen af over die dreigbrief (CGVS I p. 7, 9-10). Uit de politiedocumenten die u neerlegt en waarin uw verklaringen zijn opgenomen, blijkt eveneens dat u reeds op het politiekantoor melding maakte van een dreigbrief (document 10# 12). Wanneer u echter tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt of uw echtgenoot voor zijn ontvoering reeds concrete bedreigingen gekregen had, antwoordt u onwetend, ook wanneer expliciet naar een dreigbrief in de week voor zijn ontvoering gevraagd wordt (CGVS II p. 14). Wanneer u met de dreigbrief geconfronteerd wordt, beweert u echter dat hij die misschien kan gekregen hebben, maar dat hij u daar nooit iets over vermeld had (ibidem). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen in de politiedocumenten of met uw verklaringen in het eerste gehoor, aangezien u toen uitdrukkelijk vermeldde dat uw echtgenoot die brief in de keuken had gelegd op de dag dat hij hem kreeg (CGVS I p. 7). Wanneer u later gevraagd wordt naar een verklaring waarom u zo tegenstrijdig bent over die dreigbrief, antwoordt u ontwijkend dat u er geen belang aan gehecht heeft (CGVS II p. 17). Ook wanneer u gevraagd wordt of u die brief in Irak al gezien had en of u ermee naar de politie bent gegaan, antwoordt u dat u het zich niet meer herinnert (ibidem)» Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in het tweede gehoor op het CGVS en uw verklaringen in de politiedocumenten, beweert u dat het even uit uw hoofd was (ibidem). Gezien deze dreigbrief echter een dusdanig pertinente rol inneemt in uw relaas en het een uiterst belangrijk bewijsstuk is, kan uw onwetendheid daaromtrent niet verklaart! worden door louter te stellen dat u het zich niet meer herinnert. Bijkomend bent u ook nog tegenstrijdig over de reactie van uw man op deze dreigbrief daar u het ene moment stelt dat hij de eerdere bedreigingen niet serieus nam tot hij de brief zag (CGVS I p. 10) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat

hij geen belang hechtte aan die brief en hij het niet belangrijk vond (CGVS II p, 17), Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigbrief ondermijnen dan ook niet alleen uw algemene geloofwaardigheid, maar ook de bewijskracht van de door u neergelegde documenten (cf. infra).

Naast de tegenstrijdigheden binnen uw eigen verklaringen, werden ook nog een aantal incoherenties tussen de verklaringen van u enerzijds en die van uw broer A. anderzijds waargenomen. Ten eerste zijn jullie niet coherent over wie de ontvoerders van uw echtgenoot H. zijn, Uzelf heeft het op de DVZ over een onbekende militie (DVZ vraag 5), terwijl uw broer A. op de DVZ expliciet vermeldt dat het Asa'lb Ahl al-Haq (AAH) was (DVZ ... vraag 4, 5), Ook In het tweede gehoor op het CGVS houdt u eraan vast dat u niet weet wie uw echtgenoot ontvoerd heeft, en zelfs geen vermoeden heeft (CGVS II p. 14). Dit is op zich al merkwaardig, daar uw echtgenoot evenals uw broer een dreigbrief gekregen had afkomstig van AAH, wat u ook op uw eerste gehoor vermeldt (CGVS I p-. 10). Bovendien verklaart A. in het tweede gehoor op het CGVS meermaals dat het om AAH ging (CGVS IIX p. 5,6). Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat u tijdens uw tweede gehoor zelfs geen vermoeden kan uitspreken over de daders, terwijl uw broer er wel van overtuigd is dat het AAH is en u dit ook zo vermeldde op uw eerste gehoor. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat jullie over dergelijke pertinente zaken met elkaar communiceren.

Er dient gewezen te worden op het uiterst kwetsbaar profiel van verzoekster als echtgenote onder stress die er, zoals hierboven reeds gesteld, van uit ging dat haar echtgenoot ontvoerd was. Dit zorgt logischerwijze voor de nodige psychologische stress en problemen die kunnen resulteren in onduidelijkheden of zelfs tegenstrijdigheden binnen haar verklaringen.

De tegenpartij stelt zich ook vragen bij de verklaringen omtrent het telefoongesprek tussen de ontvoerders van de echtgenoot van verzoekster en haar schoonmoeder (stuk A1).

Verder zijn jullie niet eenduidig over de inhoud van het telefoongesprek tussen de ontvoerders van uw echtgenoot en uw schoonmoeder. Zo verklaart uzelf meermaals dat de ontvoerders beweerden dat indien A. zich aanmeldde, uw echtgenoot zou vrijgelaten worden (CGVS II p. 7, 15), Ook uw broer A. verklaart dit aanvankelijk op de DVZ~(DVZ~T53:09T4 vraag 5)~IrTfiët eerste gehoor op het CGVS is er volgens uw broer echter geen sprake van een vrijlating van uw echtgenoot, maar zou de gewapende militie enkel stoppen met uw echtgenoot te folteren indien A. zich aanmeldde (CGVS I X p. 10, 11).Uw broer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, houdt vast aan de bewering dat er nooit sprake was van een vrijlating (CGVS X p, 11). Echter, in het tweede gehoor op het CGVS vermeldt uw broer opnieuw meermaals dat hij zich moest aanmelden opdat H. zou worden vrijgelaten (CGVS IIX p. 5, 6, 10). Wanneer hij opnieuw geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, beweert hij dat hij nooit gezegd heeft dat H. zou worden vrijgelaten, maar dat hij enkel niet meer zou gefolterd worden (CGVS IIX p. 11), Het louter ontkennen van de voorgaande beweringen wordt echter geenszins voldoende geacht ter verklaring van deze tegenstrijdigheden. De interne inconsistenties van uw broer A. zijn-in deze alvast uitermate merkwaardig. Bovendien stemt zijn uiteindelijke bewering, namelijk dat er geen sprake was van vrijlating maar enkel van stoppen met martelen, niet overeen met wat u verklaart in het tweede gehoor op het CGVS, zijnde dat ze het wel degelijk over een vrijlating hadden.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen, zijnde dat de ontvoerders beweerden dat haar echtgenoot vrijgelaten zou worden indien haar broer zich aanmeldde. Iets wat zij steeds heeft blijven beweren. De tegenstrijdigheden van haar broer kunnen haar bijgevolg ook niet tegengeworpen worden.

Voorts beweert de tegenpartij dat het neergelegde videofragment niet als een waarachtig bewijsstuk kan aanschouwd worden (stuk A1).

Ook het videofragment dat uw broer neerlegde, waarop de folteringen te zien zijn, kan niet beschouwd worden als een waarachtig bewijsstuk. Immers, vooreerst kent u noch uw broer de inhoud van de video. Geen van beiden heeft de video dan ook bekeken, wat op zich al hoogst merkwaardig is, Gevraagd naar de reden waarom u niet gekeken heeft, luidt het antwoord dat u schrik had (CGVS II p. 6). Ook via de personen die de video wel bekeken hebben, namelijk uw schoonmoeder en -broer, heeft u weinig informatie verkregen, U kan enkel zeggen dat u van hen vernomen heeft dat uw echtgenoot gefolterd werd, doch niet of dat effectief ook te zien was op de video (CGVS II p. 7). U weet niet wat er te horen was of wat uw echtgenoot op de video zegt (ibidem). Evenmin informeerde u daarnaar bij uw schoonmoeder of -broer (CGVS II p. 8). U haalt aan dat er niet over gesproken werd in het bijzijn van de kinderen (CGVS II p. 7, 8) en dat uw schoonmoeder er zich niet goed voelde en zij noch uw schoonbroer in staat waren om te praten (CGVS II p. 8). Echter, wanneer een asielzoeker werkelijk een video heeft ontvangen waarin zijn/haar echtgeno(o)t(e) gefolterd wordt, en deze bovendien neerlegt ter staving van zijn/haar asielrelaas, kan op zijn minst verwacht worden dat de persoon in kwestie zich degelijk informeert naar de inhoud van deze video. Gesteld dat de inhoud van de video te pijnlijk was voor u om te bekijken, dan nog kan redelijkerwijs verwacht worden dat u andere personen inschakelt om de inhoud te weten te komen, hetgeen u nagelaten heeft. Daarenboven stemt de inhoud van wat de persoon in de video zegt niet overeen met uw relaas. In de video is immers sprake van losgeld dat betaald dient te worden. Uzelf verklaart echter niet te weten of er in de-video over losgeld gesproken

wordt en ontkent dat er ooit naar losgeld 1s gevraagd (CGVS II p.-15). Ook wordt in de video meermaals gevraagd naar een persoon genaamd A. A., welke naam u niets zegt en die u evenmin kan linken aan de ontvoering van uw man (CGVS II p. 9). Wanneer u wordt gemeld dat uw man naar deze persoon vraagt in de video, heeft u nog steeds geen idee wie het kan zijn (ibidem).

Dezelfde gebrekkige kennis over de Inhoud van de video werd overigens vastgesteld bij uw broer A.. Hoewel hij beweert naar de eerste seconden van de video gekeken te hebben, komt hij niet verder dan beschrijven dat uw echtgenoot aan de muur vastgebonden hangt en letsels op zijn rug vertoont (CGVS II X p. 5-6). Hij kan niet-precies zeggen wat op de video gezegd werd of welke achtergrondgeluiden te horen zijn (CGVS II X p. 6). Ook A. heeft geen idee wie A. A., naar wie gevraagd wordt in de video, kan zijn, noch was hij op de hoogte "dat er in de video naar losgeld wordt gevraagd (CGVS II X p. 7). Luidens zijn verklaringen was het voor A. eveneens te pijnlijk om de beelden te zien_ (CGV3 II X p. 5-6). Echter, ook hij heeft zich niet bij anderen geïnformeerd naar de inhoud van de video. Zo heeft hij in België, toen de USB-stick was opgestuurd, aan niemand gevraagd om de video te bekijken en te vertellen wat erin stond (CGVS II X p. 8). Ter verklaring werpt hij op dat het zelfs te pijnlijk is voor hem oom te weten wat er in de video gebeurt en dat hij zich schuldig voelt (ibidem). In het geval van uw broer A. mag, aangenomen dat de beelden erg pijnlijk zijn om te bekijken, echter ten minste verwacht worden dat hij zich degelijk informeerde over de inhoud ervan. Bovendien dient gesteld te worden dat de beelden erg denker zijn en de foto's van uw echtgenoot slechts via foto's van beperkte kwaliteit werden neergelegd, waardoor niet met zekerheid te zeggen valt of de persoon die te zien is in de video daadwerkelijk uw echtgenoot is. Gesteld dat het toch effectief uw echtgenoot zou zijn, dan nog dient vastgesteld te worden dat in de video enkel gesmeekt wordt en er geen effectieve folterpraktijken te zien zijn, waardoor niets erop wijst dat deze beelden niet volledig in scène kunnen gezet worden, Uw eigen en uw broers gebrekkige kennis over de Inhoud van de video haalt de authenticiteit ervan dan ook volledig onderuit.

Waar de tegenpartij stelt dat het hoogst merkwaardig is dat geen van beiden de video bekeken heeft, dient opgemerkt te worden dat dit niet onwaarschijnlijk is. Het is immers aannemelijk dat een persoon weigert om een video te bekijken waarop een naaste, in verzoeksters geval haar echtgenoot en in haar broer zijn geval zijn schoonbroer en collega, gefolterd wordt. Dit strookt ook met de verklaring die werd gegeven voor het niet bekijken van de video, namelijk dat verzoekster schrik had.

Het is ook begrijpelijk dat men niet graag tot in het détail over zulke verschrikkelijke beelden praat en dat de schoonmoeder en -broer dus slechts in grote lijnen geschetst hebben wat er op de beelden was waar te nemen.

Wat betreft de naam A. A. die meermaals in de video vermeld wordt en waarover verzoekster heeft verklaard dat die naam haar niets zegt, kan men opmerken dat haar echtgenoot niet wist wat hij aan het zeggen was als een direct gevolg van de folteringen die hij ondergaan heeft. A. A. is een vaak voorkomende naam en kan dus bijgevolg om het even wie zijn.

Tenslotte stelt de tegenpartij dat verzoekster zich slecht geïnformeerd heeft omtrent haar eigen bewijsmateriaal (stukA1).

Daarenboven kan toegevoegd worden dat u beweerde niet te weten of u nog aan documenten in verband met de ontvoering van uw schoonvader kon geraken (CGVSII p. 13), hoewel er op de USB-stick die uw broer neerlegde wel degelijk politiedocumenten betreffende zijn ontvoering stonden. Ook hier blijkt dus dat u slecht geïnformeerd bent over uw eigen bewijsmateriaal. Er kan echter op zijn minst van u verlangd worden dat u kennis heeft van de inhoud van de door u neergelegde documentatie of op zijn minst een oprechte poging gedaan heeft om zich daarover te informeren wat bij u of uw broer allerm minst gebleken is waardoor de bewijskracht ervan wordt ondermijnd.

Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoekster uitdrukkelijk vermeld heeft dat ze niet wist of ze nog aan bijkomende documenten kon geraken, er van uitgaande dat de tegenpartij reeds kennis had van de documenten die op de USB-stick stonden die haar broer neerlegde.

De tegenpartij kan niet zonder meer concluderen dat verzoekster slecht geïnformeerd was over haar eigen bewijsmateriaal, enkel en alleen omdat ze antwoordde dat ze niet met zekerheid bijkomende documenten kon aanbrengen (de documenten die werden neergelegd door middel van de USB-stick buiten beschouwing gelaten).

b) Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als critérium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoekster niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à

savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd wordt door de Conventie van Genève ; dānndiërTUëf onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. »{z}le met name VBCV dd. 16 november 2009, RW n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RW n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekster, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekster te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. ».

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RW, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28.972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

c) Conclusie

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

De beslissing van de tegenpartij steunt op geen enkel stevig en onbetwistbaar argument zoals hierboven duidelijk werd gemaakt.

De beslissing houdt geen rekening met de heel overeenstemmende verklaringen van verzoekster en haar broer en de vele details die verzoeker heeft kunnen geven gedurende zijn verhoor.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980)

DEFINITIE

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

[■■■]

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

"7. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. 2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

- Artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) De verzoeker moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In casu is verzoekster van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit.

A.HETBEGRIJ VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen door het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden.

Sinds haar arrest van 08/07/20081, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in het kader van de zaak Tadic (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadic, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-91-1-AR72 (2 oktober 1995), §70): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er [...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat"².

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verwerpt echter deze aanpak in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied"³.

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen"⁴, de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"⁵.

In casu stelt verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag.

De Commissaris-Generaal beweert inderdaad dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar vechten in Bagdad : ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie), sjiiitische milities en criminele bendes en leden van milities die uit eigen initiatief handelen. De verwerende partij betwist dan ook niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict⁶. Dit geweld in Bagdad vertaalt zich in "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds"⁷.

B. HET BEGRIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat er 'in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoekster in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor haar leven of persoon.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat "slaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Zo stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez bijvoorbeeld in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen met als primair doel om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p. 162).

Er dient opgemerkt te worden dat de mate van willekeurig geweld hier wordt betwist door het CGVS.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen".

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om het niveau van geweld concreet te evalueren.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punt:\ en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië¹²: "Een algemene geweld situatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om een dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten".

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM intéressant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

1. SITUATIE VAN WILLEKEURIG GEWELD IN BAGDAD DIE DE VERLENING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING RECHTVAARDIGT

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We hernemen hieronder de criteria die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en associëren ze met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat er zonder twijfel een ernstige situatie van willekeurig geweld is in Bagdad.

A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACIJIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat de Islamitische Staat in Bagdad in de eerste twee maanden van 2016 twee keer gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken (gecombineerde militaire operaties) om een directe confrontatie met de Iraakse veiligheidsstroepen te provoceren (respectievelijk op 11 januari en 28 februari 2016). Zoals terecht onderlijnd wordt door Caritas International en de CIRE in hun verslag Parole à l'Exil.

Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad van mei 2016, heeft er volgens de Cedoca geen enkele rechtstreekse confrontatie in 2015 plaatsgevonden, zodat deze twee gebeurtenissen in twee maanden tijd op een duidelijke toename van het geweld sinds januari 2016 wijzen. Bovendien kan men zich afvragen of het werkelijk om uitzonderlijke gebeurtenissen gaat, zoals beschreven door de Cedoca en het CGVS, aangezien deze twee aanvallen zeer kort in tijd plaatsvonden¹⁴.

Meer nog, de partijen in het conflict hebben ongetwijfeld burgers rechtstreeks als doel.

Inderdaad, en zoals gesteld door de Cedoca in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017, hoewel ISIS zijn aanvallen specifiek richt op sjiitische burgers, is zijn eerste doelstelling om zo veel mogelijk burgers te doden in drukke plaatsen zoals markten of moskeeën. Zo worden er regelmatig terreuraanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen in de Iraakse hoofdstad: zie hieronder.

ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor het grootste deel van deze aanslagen geclaimd die duidelijk omschreven kunnen worden als intens, zoals ook het CGVS dat doet.

J. Wing, hoofdredacteur van de blog "Musings on Iraq", schrijft hierover : "Attacks on Baghdad have skyrocketed in 2016 as IS has begun shifting to more terrorist attacks. There were 283 incidents in the

capital in May leading to 628 dead and 1,478 wounded. The 151 IEDs and 30 sticky bombs are unfortunately part of the day to day routine of the province hitting shops, markets and other areas known for public gatherings. Last month however, IS also set off 1 motorcycle bomb, 12 suicide bombers, and 13 car bombs adding to the carnage. Together those accounted for 274 fatalities and 538 injuries. This was one sign that the Islamic State M/as still carrying out its spring campaign as it focused upon mass casualty bombings on civilian areas"¹⁵.

(Vrije vertaling : Aanvallen op Bagdad hebben enorm toegenomen in 2016 omdat IS is begonnen met een verschuiving naar meer terreur aanslagen. Er waren 283 incidenten in de hoofdstad in mei die 628 doden en 1478 gewonden hebben opgeëist. De 151 IED's en 30 sticky bombs maken deel uit van de dagelijkse routine van de provincie die winkels, markten en andere gebieden die bekend staan voor openbare bijeenkomsten, raken. Vorige maand heeft IS 1 motorfietsbom, 12 zelfmoordterroristen, en 13 autobommen doen afgaan die toegevoegd worden aan het bloedbad. Deze hebben samen geleid tot 274 doden en 538 gewonden. Dit was een teken dat de Islamitische Staat nog steeds haar lente-campagne aan het uitvoeren was omdat het zich focuste op massa bombardementen gericht op burgerdoelen).

Verwerende partij begaat dan ook een kennelijke beoordelingsfout in de motivatie van zijn beslissing.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015 en 30 voor het jaar 2016. Verzoekster verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Hoewel de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, moeten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J. Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.63116 en voor 2016, zijnde 3,42017. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI18.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjiitische militieën, criminele organisaties en militieën die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsbedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

Een journalistieke bron zei inmiddels het volgende : "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar is sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

1.

We moeten niet vergeten dat Bagdad de kleinste van de 18 provincies van Irak is, met slechts 4.555 km², terwijl de totale oppervlakte van het Iraaks grondgebied 435.052 km² is. Bagdad vertegenwoordigt zo maar ook 1,047% van het gehele oppervlak van het land.

2.

De provincie Bagdad, gelegen in het centrale deel van het land, telt 7.145.470 inwoners (bijgewerkt cijfer voor 2017). Bagdad is dus een provincie met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1.569 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, heeft dramatische gevolgen voor iedereen in de omgeving. Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collatérale schade aanzienlijk.

3.

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2016, identificeert de UNAMI (Verenigde Naties Irak) de dood van 3,132 burgers en 8,829 gewonde burgers. Volgens J. Wing ("Musings on Iraq"), zijn 5.319 burgers omgekomen en 13.462 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.744 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken²⁰.

Dit betekent concreet dat gemiddeld 11 burgers per dag overleden in Bagdad in het jaar 2016. Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.

De tabel hieronder geeft het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld weer op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- > Het jaar 2013 telt 9851 doden.
- > 2014 is recent het dodelijkste jaar met 20.169 doden.
- > Voor 2016 tellen we 16,393 doden.

Monthly civilian deaths from violence, 2003 onwards

Jan Feb Mar Apr May Jun Jul . Aug Sep Oct Nov Dec

(...)

Er kan dan ook worden gezegd dat het conflict in Bagdad een gelokaliseerd karakter heeft aangezien het gemiddelde van 3.744 burgerslachtoffers (volgens Iraq Body Count) voor het jaar 2016, het totale aantal burgers gedood in Irak bedragende 16.393 slachtoffers. Bijgevolg vertegenwoordigen de burgerdoden in Bagdad 22,84% van alle burgerdoden in Irak. Beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling.

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1.

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden burgerslachtoffers opeist. Wij verwijzen naar punt C betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Het geweld in Bagdad treft alle burgers. Er is duidelijk sprake van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. ISIS richt zijn aanslagen op de hoofdstad en er wordt ook niet in twijfel getrokken dat deze terroristische organisatie als doel heeft om zoveel mogelijk burgers te bereiken tijdens het plegen van zijn aanslagen in de Iraakse hoofdstad. Als men de recente internationale pers leest, kunnen we de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren (zie bijvoorbeeld de aanslagen die plaatsvonden op 11 januari, 28 februari, 11, 17 en 30 mei 2016, 9 juni 2016, 3 juli 2016, 6 en 9 september 2016).

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak staat met de staatssecretaris Théo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere re/s" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. « Des attentats à la voiture piégée, des embuscades contre des véhicules ainsi que des tirs de mortier et de roquettes se produisent périodiquement dans tout le pays, y compris à Bagdad et dans la zone internationale de Bagdad, faisant de nombreux morts. En effet, beaucoup de passants sont tués ou blessés lors de telles attaques coordonnées. Le risque de se trouver au mauvais endroit au mauvais moment demeure donc élevé.(...) Les postes de contrôle se sont multipliés à Bagdad et dans d'autres régions de l'Iraq. Montrez-vous très coopératif et faites preuve d'un grand respect aux postes de contrôle. Le fait qu'une personne porte un uniforme de la police ou de l'armée iraquienne ne garantit pas qu'elle soit investie de pouvoirs officiels. Redoublez de prudence aux postes de contrôle ponctuels, où il se commet souvent des meurtres, des enlèvements et des vols »22. (Vrije vertaling : Aanvallen met autobommen, hinderlagen tegen voertuigen en mortieren en raketten komen regelmatig voor in het hele land, met inbegrip van Bagdad en de internationale zone in Bagdad, waardoor veel doden vallen. Inderdaad, er werden vele voorbijgangers gedood of gewond tijdens dergelijke gecoördineerde aanvallen. Het risico om in de verkeerde plaats op het verkeerde moment te zijn is nog steeds zeer hoog. (...) Er zijn vele checkpoints verspreid in Bagdad en andere delen van Irak. Laat zien dat je zeer coöperatief bent en toon veel respect bij de checkpoints. Het feit dat een persoon een uniform van de politie of het Iraakse leger draagt is geen garantie dat hij werkt in officiële hoedanigheid. Wees extra voorzichtig bij voorlopige checkpoints, waar vaak moorden, ontvoeringen en berovingen gepleegd worden).

Het Verenigd Koninkrijk raadt enkel de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden en onder gewapende begeleiding te gebeuren. De Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 14 juni 2017)²⁴. Ten slotte raadt België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, iedere reis naar Irak "formeel" af onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen".

3.

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangende woordvoerder van de US State Department Mark Toner, over

de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen, omschreef. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maar gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie".

4.

Een diepe politieke crisis verontrust de regering en het Parlement. Talrijke Iraakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. Hierop heeft de Iraakse Eerste minister, Haider al-Abadi, aan het Parlement een plan voor de uitvoering van de maatregelen tegen corruptie die in 2015 werden goedgekeurd, voorgelegd, maar dit plan werd heftig verworpen. De politieke situatie is sindsdien chaotisch. Een noodtoestand werd in Bagdad verklaard wanneer de demonstranten de internationale zone en het Parlement, op 30 april 2016, zijn binnengedrongen (of groene zone, wijk die in hoge mate in het centrum van Bagdad wordt veiliggesteld, waar zich de zetel van de regering en verschillende ambassades bevinden).

Op 20 mei 2016 werden minstens vier betogers gedood en meer dan 500 gewond door de Iraakse veiligheidstroepen toen ze de Groene Zone binnendrongen vanwege hun ontevredenheid met de overheid²⁹.

2. Het ontbreken van een significante daling van het geweld in Bagdad zoals beweerd wordt door de andere partij Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS en kritiek van de COI Focus van 05.07.2017

Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS

De hoofdstukken van de COI Focus Bagdad van 05.07.2017 blijven vrijwel ONGEWIJZIGD in vergelijking met de COI Focus van 31.03.2016. Wat hierna gesteld wordt betreffende de COI Focus van 31.03.2016 (bijvoorbeeld verwijzend naar het rapport Parole à l'exil van CARITAS International) kan dus ook verweten worden aan de COI Focus van 05.07.2017.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen publiceert regelmatig beleidsnota's die « de grote krijtlijnen weergeeft van de beleidsregels die de commissaris-generaal hanteert bij de beoordeling van de asielaanvragen afkomstig uit een welbepaald land ».

De laatste maanden werden er vier "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen)" gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk B3), een nota op 3.09.2015 (stuk B4), een nota op 26.10.2015 (stuk B5), een nota op 28.04.2016 (stuk B6) en een nota op 25.08.2017 (stuk B7).

Op 02/06/2015 : « le commissaire général estime que les provinces suivantes connaissent une situation exceptionnelle au sens de l'article 48/4 §2 c) de la Loi sur les étrangers : les provinces centrales de Bagdad [...] Les demandeurs d'asile irakiens peuvent dans certaines circonstances se soustraire à la menace pour leur vie ou leur personne résultant de l'insécurité dans les provinces mentionnées ci-dessus en s'établissant en dehors de celles-ci. Cette possibilité de fuite interne s'applique uniquement s'il peut être démontré concrètement que le demandeur d'asile dispose d'une possibilité réelle de fuite interne » (stuk B3).

Vertaling : De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies een uitzonderlijke situatie ervaren in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt.

Op 03.09.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « pour les personnes originaires de Bagdad et des districts environnants, nous examinons actuellement s'il est encore justifié d'octroyer par définition le statut de protection subsidiaire. Dans l'attente des résultats de cette analyse, le commissaire général a décidé de geler les décisions pour les personnes originaires de cette région » (stuk B4).

Vertaling : voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen.

Op 26.10.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B6).

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

Op 28.04.2016 en 25.08.2017, heeft de Commissaris-generaal zijn positie niet gewijzigd en verzekert nog altijd dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B6).

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

In juni 2015 was verweerder van mening dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen voor het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, is de Commissaris-generaal nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016.

Zoals hiervoor bewezen, is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015. wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016/augustus 2017. wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.

Dit wordt bevestigd door het CGVS. Men leest inderdaad op de site van het CGVS sinds 31.03.2016 dat (stuk B2) :

« ISIS is nog altijd actief in Bagdad, door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de zeer talrijke controleposten van politie, leger en milities maken deze aanslagen dagelijks slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld bedraagt iedere maand om en bij de 300 doden en 700 gewonden. Dit cijfer blijft sinds begin 2015 stabiel. Er zijn iets minder spectaculaire aanslagen met zware autobommen, maar dit wordt gecompenseerd door een groter aantal aanslagen met kleinere hoeveelheden springstof. De slachtoffers zijn in overgrote meerderheid burgers. ISIS heeft vanaf einde 2015 opnieuw aanvallen met militaire middelen en tactiek uitgevoerd, maar deze blijven tot nu zeer uitzonderlijk, het gaat om slechts twee, terwijl er maandelijks tientallen aanvallen zijn met alleen explosieven ».

Het CGVS erkent dus zelf dat het aantal slachtoffers stabiel blijft ; waarom dan ook van mening zijn dat de situatie veranderd is ? Dit zijn tegenstrijdige motieven.

De COI Focus van 05.07.2017 meldt dat ISIS overgeschakeld is naar nieuwe methodes om zijn aanvallen te plegen : « Het aantal aanslagen door autobommen in Bagdad heeft in de afgelopen zes jaren grote fluctuaties gekend: van gemiddeld 8 per maand in 2012 naar 24.4 in 2013, en 22.4 in 2014. Vanaf december 2014 nam dit af omdat ISIS de controle over Jurf al-Sakhr in Babil en Nibai in Salah al-Din kwijtspeelde, plaatsen waar de bomvoertuigen werden gefabriceerd en van waar ze naar de hoofdstad werden gestuurd. Vooral het aantal zware, spectaculaire aanslagen met tientallen doden Hep vervolgens sterk terug. Een andere factor voor de afname van het aantal autobommen vanaf einde 2014 was de toegenomen nood voor ISIS om dit wapen in te zetten bij gevechten op plaatsen in de provincies

Anbar en Salah al-Din. Het totale aantal aanslagen met explosieven in de hoofdstad nam in die periode echter niet af. Uit analyse van het beschikbare bronmateriaal, bleek dat ISIS toen meer is overgeschakeld op andere methodes, met name IED en zelfmoordvesten (SVEST). Ook deze aanslagen werden gericht op drukke plaatsen zoals winkels, restaurants, cafés en markten, om een maximaal aantal burgers te treffen. »³¹. Ook dit element heeft het CGVS niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Hieraan voegt Cedoca toe dat voor elke maand van 2015 en 2016, de provincie Bagdad het grootste aantal burgerslachtoffers in absolute aantallen telt³². Cedoca stelt wel verder dat vanaf november 2016 er in Bagdad een duidelijk dalende trend was te zien die tot in april 2017 aanhield, waardoor de provincie Ninewa op de eerste plaats kwam te staan wat betreft dodelijke burgerslachtoffer, doch Bagdad blijft op de tweede plaats staan. Doch dient men er op te wijzen dat in januari 2017 Bagdad wederom de provincie was met het grootste aantal burgerslachtoffers³³, alsook in augustus 2017³⁴ en september 2017³⁵. Dit toont aan dat de situatie enorm fluctueert.

Het CGVS meldt ook niet dat de Cedoca eraan herinnert in zijn verslag dat er een risico is op onderwaardering van de gebruikte data, dat sommige slachtoffers niet altijd zichtbaar zijn, dat de media minder incidenten rapporteert tijdens de feestdagen en dat de overheid een censuur- en propagandabeleid houdt³⁶. Hierop heeft Uw Rechtspraak ook gewezen in twee arresten van 12 april 2016 n°165 615 en n°165 616 met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015.

Voor al deze redenen, met betrekking tot de elementen in de COI Focus Bagdad van 05.07.2017, kan men niet zonder meer concluderen dat de trend van daling van het geweld in Bagdad van het afgelopen half jaar zich noodzakelijkerwijze zal voortzetten.

b) Kritiek van de COI Focus Bagdad van 05.07.2017

I. Anonieme bronnen en schending van het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003

In het voornoemd arrest van 12 april 2016, is Uw Rechtspraak verder van mening dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiïtes sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhouden en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Ook het verslag van de Cedoca van 05.07.2017, net zoals dat van 23.06.2016, is gedeeltelijk gebaseerd op "rechtstreekse contacten" om de veiligheidssituatie in Bagdad te evalueren waarvan de persoonlijke gegevens wegens vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. In het rapport van CARITAS INTERNATIONAL en CIRÉ leest men met betrekking tót het verslag van 23.06.2016: « force est de constater que plusieurs e-mails ainsi qu'un entretien téléphonique sont à la source d'informations cruciales qui permettent au Cedoca d'évaluer la situation sécuritaire à Bagdad. Le Cedoca s'abstient de mentionner pourquoi ces personnes ont été contactées, et en quoi l'on peut raisonnablement croire qu'elles sont fiables. [...]. Or, le CGRA se base presque exclusivement sur le COI Focus Bagdad pour prendre sa décision concernant l'évaluation de la situation sécuritaire à Bagdad, le demandeur d'asile n'étant pas en mesure de vérifier les informations obtenues par le Cedoca par téléphone ou par voie électronique ».

(Vrije vertaling : men kan vaststellen dat verschillende e-mail evenals een telefonisch onderhoud aan de bron van fundamentele informatie zijn op basis van dewelke de Cedoca de veiligheidssituatie evalueert in Bagdad. Cedoca vermeldt niet waarom met deze personen contact werd genomen, en in welke mate men redelijkerwijs moet geloven dat zij betrouwbaar zijn. [...]. Toch baseert de CGVS zich bijna uitsluitend op de COI Focus Bagdad om zijn beslissing te nemen betreffende de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad. De asielzoeker is niet in staat de informatie te controleren die door de Cedoca telefonisch of elektronisch werd verkregen).

Alle rechtstreekse contacten die in het verslag Cedoca worden vermeld, zijn onbekend.

II. Gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid

In de COI Focus van 05.07.2017. inventariseert Cedoca maar 14 bijzonder moorddadige aanslagen begaan in 2017 in Bagdad tot 30 juni 2017 (p. 52). Maar gezien de hierboven vertelde informatie en de informatie die met name door de site Irak Body Count wordt geïnventariseerd, werd een veel hoger aantal aanslagen begaan sinds het begin van het jaar 2017. Sinds verschillende maanden is Bagdad immers dagelijks het theater van aanslagen en aanvallen.

Dit verslag stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee het CGVS bepaalde gegevens presenteert.

De COI Focus bevestigt voorts dat: « De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor van het Institute of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infanteriewapens meer, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. De tactiek van de kleinere geïmproviseerde springtuigen (Engels: Improvised Explosive Devices, IED's) maakt volgens het Institute of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers ».

B. Rechtspraak van de RvV

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: "ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak'.

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker".

Bovendien heeft de RvV op 12 april 2016 twee arresten n°165.615 en n°165.616 genomen die beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de van subsidiaire beschermingsstatus vernietigen en het CGVS vragen aanvullende maatregelen van instructie te nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

In het arrest n°165 616, is Uw Rechtspraak van mening dat :

« la situation en Irak et à Bagdad demeure extrêmement volatile et susceptible de changer particulièrement rapidement. Le Conseil constate d'ailleurs qu'il est notoire que des événements tragiques, en particulier des attentats meurtriers, ont encore eu lieu à Bagdad depuis octobre 2015 »

(Vrije vertaling : De situatie in Irak en in Bagdad blijft uiterst vluchtig en vatbaar om bijzonder snel te veranderen. De Raad stelt trouwens vast dat het algemeen bekend is dat tragische gebeurtenissen, in het bijzonder moorddadige aanslagen, nog in Bagdad sinds oktober 2015 hebben plaatsgevonden).

In hetzelfde arrest heeft Uw Rechtspraak voorts twijfels geuit over « l'existence dans ledit rapport [ndlr. le rapport Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] d'élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et référencées dans le rapport du Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l'année 2015 est d'environ 2500, alors qu'il était d'environ 3000 pour l'année 2013 ; le nombre d'incident quant à lui, apparaît semblable au chiffre de l'année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l'année 2013 qui était d'environ 900 ».

(Vrije vertaling : het bestaan in bovengenoemde verslag [ndlr. het verslag Cedoca - COI Focus -Irak - Bagdad] van concreet en relevant element dat het mogelijk maakt om tot het besluit te komen van een belangrijke daling. Na raadpleging van de bronnen vermeld en verwezen in het verslag van Cedoca, stelt de Raad immers wat volgt vast : volgens de site "Irak Body Count", is het aantal burgerlijke slachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 van ongeveer 2500, terwijl het van ongeveer 3000 voor het jaar 2013 was; het aantal incidenten blijkt gelijk aan het cijfer van het jaar 2014, d.w.z ongeveer 1400 en is, bovendien, aanzienlijk hoger dan het cijfer van het jaar 2013 dat van ongeveer 900 was).

Uw Rechtspraak heeft ook een arrest genomen op 6.06.2016 (n°169 112) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd : In het licht van de meest recente gebeurtenissen, en gezien de fluctuerende situatie in de Iraakse hoofdstad, heeft Uw Rechtspraak besloten dat het wenselijk zou zijn dat het CGVS aanvullende maatregelen van instructie zou nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Heel recent, heeft Uw Rechtspraak op 28.09.2016 een arrest genomen (n°175 342) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd, onder meer voor volgende reden :

"Il est de notoriété publique que d'importants attentats ont continué et continuent à frapper Bagdad actuellement et que certains d'entre eux, comme celui du 3 juillet 2016 par exemple ont faits de très nombreuses victimes. Le Conseil rappelle, à cet égard, qu'en vertu de sa compétence de plein contentieux, il statue en tenant compte de la situation telle qu'elle existe au moment de la clôture des débats. Partant, le Conseil doit tenir compte de l'évolution de la situation générale du pays de provenance du demandeur d'asile. Si la dégradation de la situation générale à Bagdad est un fait général notoire, le Conseil ne dispose cependant pas d'un pouvoir d'instruction lui permettant de récolter des informations précises à cet égard".

C. Verslagen en internationale pers

1.

Aldus kan men in het verslag van CARITAS INTERNATIONAL en de CIRÉ, Tarole à l'Exil van 4 mei 2016 lezen :

(...)

(Vrije vertaling : (...)).

2.

In een verslag van 26 januari 2016, is de Secretaris-generaal van mening dat sinds zijn vorig verslag (26 oktober 2015), « Baghdad continued to see the highest rate of attacks targeting civilians in the country. During the reporting period, Baghdad witnessed 374 incidents targeting civilians and 110 incidents targeting the Iraqi security forces. The deadliest attacks included suicide attacks at a Shiite mosque and a Shiite funeral in eastern Baghdad on 13 November, in which 43 civilians were reportedly killed and 90 injured. An earlier suicide attack on 8 November targeted a popular mobilization forces gathering in Sadr City, reportedly killing 20 of its members and wounding another 28. Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in Baghdad city and outlying areas ».

(Vrije vertaling : Bagdad blijft het hoogste niveau van aanvallen ondergaan met betrekking tot burgers in het land. Tijdens de rapporteringsperiode, is Bagdad getuige geweest van 374 incidenten met betrekking tot burgers en 110 incidenten met betrekking tot de Iraakse veiligheidsdiensten. De moorddadigste aanvallen zijn onder meer de zelfmoordaanvallen op de sjiitische moskee en een sjiitische begrafenis in het oosten van Bagdad op 13 november, waarin 43 burgers gedood werden en 90 gewond geraakten. Een vorige zelfmoordaanval gepleegd op 8 november beoogde populaire mobilisatiekrachten in Sadr City, waarvan 20 zijn gedood en 28 gewond geraakt. Ongeïdentificeerde lichamen werden nog op een dagelijkse basis gevonden in Bagdad et buitenwijken).

(...)

4.

In een brief van 29 maart 2016 van de Britse Ambassade in Bagdad, kan men lezen dat « Da'esh and associated Sunni insurgent groups maintain the intent and capability to conduct standalone and coordinated high-intensity attacks. These are usually in the form of Vehicle Borne IEDs (VBIEDs), large-yield roadside IEDs and suicide attacks utilising VBIEDs or explosive vests. These attacks are capable ofcausing numerous casualties »⁴⁵.

(vrije vertaling: Da' esh en geassocieerde soennitische groepen handhaven het doel en de capaciteit om, op autonome wijze, gecoördineerde aanvallen te leiden van grote intensiteit.

Deze nemen over het algemeen de vorm van bomaanslagen, bommen met een breed spectrum op de kant van de straat, zelfmoordbomauto's of explosievenjassen. Deze aanvallen kunnen de oorzaak zijn van talrijke slachtoffers).

5.

Volgens het verslag van het UNHCR 'Position on returns to Iraq' van 14 november 2016 : « In spite of heavy security measures taken by the government to prevent ISIS infiltration, Baghdad, both the city and the surrounding governorate, remains the centre of regular mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against Shi'ite civilians. However, such attacks affect civilians of ail backgrounds given that there is hardly any area of Baghdad that has not evidenced this type of violence ».

(vrije vertaling: Ondanks zware veiligheidsmaatregelen die de regering heeft genomen om ISIS-infiltratie te voorkomen, blijft Bagdad, zowel de stad als het omliggende provincie, het middelpunt van regelmatige massale aanvallen met doden en gewonden als gevolg, vaak, maar niet uitsluitend, gericht tegen Sjiitische burgers. Zulke aanvallen hebben echter gevolgen voor burgers van alle achtergronden, aangezien er nauwelijks een gebied van Bagdad is dat niet onder dit type geweld heeft geleden).

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2016, identificeert de UNAMI (Verenigde Naties Irak) de dood van 3,132 burgers en 8,829 gewonde burgers. Volgens J. Wing ("Musings on Iraq"), zijn 5.319 burgers omgekomen en 13.462 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.744 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid

opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken

Voor het jaar 2016 in Bagdad, telt de UNAMI, 3.132 overleden burgers, Joël Wing (blog: Musings on Iraq) 5.319 overleden burgers en IrakBody Count 3.744 overleden burgers. Voorts merkt men op dat wat zijn methodologie betreft, de UNAMI systematisch in zijn verslagen verklaard dat de reële balans hoger zou kunnen zijn: « In light of the above-noted limitations in methodology, UNAMI does not claim that the information it provides is complete, and it may well be that UNAMI is under-reporting the extent, nature or seriousness of the effect of armed violence and acts of terrorism on the civilian population »⁴⁷.

(Vrije vertaling : Gezien de eerder vermelde beperkingen wat de methodologie betreft, beweert de UNAMI niet dat de inlichting die het verstrekt volledig is, en het zou kunnen dat de UNAMI de omvang, de natuur of de ernst van de gevolgen van het gewapende geweld en de handelingen van terrorisme op de burgerlijke bevolking onder-rapporteert).

6.

Betreffende het doelwit van de aanslagen en aanvallen in Bagdad, verklaart de Cedoca het volgende : « De aanvallen met explosieven zijn hoofdzakelijk op burgers gericht ». « Tijdens het 'Breaking the Walls'-offensief in 2012 en 2013 had AQI het nog voor een stuk gemunt op inrichtingen van de overheid en het leger, zoals op gevangenis, met het doel deze te bestormen, maar het geweld dat uitgaat van ISIS is vandaag zeer overwegend gericht op burgerdoelwitten zoals markten of restaurants ».

Voorts herinneren we eraan dat verzoekster van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandelingen zijn. « Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten ».

« Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.
- Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.
- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.
- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij en/and verdacht worden lid van ISIS te zijn.
- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen ».

Men leest op de site van het CGVS (stuk B2) : « De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voorde veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. (...). Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen ».

Als, zoals hierboven gesteld, het aantal aanslagen en aanvallen indrukwekkend is, worden eveneens talrijke ongeïdentificeerde lichamen in de hoofdstad teruggevonden. UNAMI heeft aldus 436 lichamen tussen mei en eind oktober 2015 geregistreerd waarvan de manier van uitvoering laat geloven dat deze personen wegens politieke of religieuze redenen werden gedood. « Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiitische milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de sjiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers ».

D. De cijfers en de recente gebeurtenissen in Bagdad (oktober 2016 - september 2017)

(...)

De cijfers van januari 2013 tot maart 2013 zijn niet opgenomen.

De cijfers van de Verenigde Naties en van Iraq Body Count zijn enigszins tegenstrijdig maar hoe dan ook, één ding is zeker dat er geen enkele belangrijke daling is met betrekking tot de frequentie van het

willekeurige geweld betreffende burgers in Bagdad sinds 2013, jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS voor Bagdad.

Het jaarlijks gemiddelde van 3.132 gedode burgers voor het jaar 2016 staat voorts gelijk met het aantal slachtoffers die voor het jaar 2013 werd geïnventariseerd, jaar waar de subsidiaire bescherming voor Bagdad door de CGVS opnieuw werd ingevoerd. CGRA had de subsidiaire bescherming voor Bagdad in december 2013 opnieuw ingevoerd. De verzoekster begrijpt derhalve niet waarom de CGVS van mening is dat de veiligheidssituatie op positieve wijze is geëvolueerd als het aantal slachtoffers nu gelijk is aan het aantal slachtoffers in 2013.

Als men de verslagen op de site Iraq Body Count leest, stelt men vast dat het geweld ten opzichte van de burgers op het globale grondgebied van Irak (zonder onderscheid) veel hoger was in 2016 dan in 2013: 2016, werden immers 16.393 burgers gedood terwijl in 2013, slechts 9.852 burgers werden gedood (stuk B1). Er wordt eveneens vermeld in dit verslag dat behalve voor juni en augustus 2014, het aantal de doden in 2016 zeer vergelijkbaar is met het aantal doden in 2014 (stuk B1). Sinds het jaar 2003 en de val van het regime van Saddam H., zijn de jaren 2014-2016 degenen met het meest aantal overleden burgers buiten de verschrikkelijke jaren 2006-2007 die de jaren van piek van geweld vormden (stuk B1).

Men merkt trouwens op dat voor de jaren 2010 en 2011 tijdens de welke een subsidiaire bescherming aan de Irakezen van Bagdad werd toegestaan, op het geheel van het gebied van Irak. 4.167 burgerlijke slachtoffers zijn gevallen voor het jaar 2010 en 4.162 burgerlijke slachtoffers voor het jaar 2011 (ziestukBI)

Het jaar 2016 kent meer dan 4 x meer burgerlijke slachtoffers dan de jaren 2010 en 2011, jaren tijdens de welke de CGVS nog de subsidiaire bescherming voor Bagdad en Mosoel toestond (stuk B1).

Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft. het aantal slachtoffers kan dan misschien wel gedaald zijn, doch de frequentie van aanslagen constant blijft en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.

Verzoekster stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft.

Verzoekster is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden.

b) Recente evenementen in Bagdad (juni 2017 - januari 2017

(...)

3. Het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen

Volgens Caritas, kan de Regering de Iraakse burgers wegens verschillende redenen niet beschermen: corruptie, gebruik van defecte detectors van explosieven, onvermogen en gebrek aan wil om de sjiitische milities te controleren, toenemende criminaliteit door gangs, misdadigers et milities die voor hun eigen rekening handelen.

Men kan trouwens in het verslag van de Cedoca van juni 2016 lezen : « Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). 58 Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken » (p. 11-12).

Volgens Human Rights Watch, « in Baghdad and Diyala, criminal gangs who Sunni victims say are affiliated with the Iraqi security services and Shia militias carried out uninvestigated assassinations and threats » . (Vrije vertaling: in Bagdad en Diyala, voeren criminele bendes die door de soennitische slachtoffers gezegd worden aangesloten te zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten en sjiitische milities, ononderzochte moorden en bedreigingen uit).

Talrijke Irakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering/OTdt opgesteld De situatie isopriB0april20i6fel verslechterd wanneer de demonstranten de Groene Zone zijn binnengedrongen. Deze gebeurtenissen geven blijk van het algemene ongenoegen van de bevolking betreffende de politieke klasse die omgekocht is en onbekwaam om de uitdagingen waarmee het land kampt, aan te gaan.

4. Het argument van de opvang van IDP's

De CGVS weigert een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan Bagdadse burgers onder meer omdat Bagdad een groot aantal IDP's van andere zones van het land ontvangt.

Opnieuw stelt Uw Rechtspraak zich vragen over dit argument in zijn voornoemd arrest van 12 april 2016:

« il en va de même concernant le motif des décisions entreprises indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenances d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référencié dans le rapport du Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak le sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore davantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument ».

(Vrije vertaling : hetzelfde geldt voor de reden van de ondernomen beslissingen die, zonder enige nuance meedelen, dat Bagdad een groot aantal ontheemden ontvangt afkomst uit andere gebieden van het land: de Raad vraagt zich immers af in welke mate het feit dat personen die zones van oorlog of onder de controle van terroristische organisaties proberen te ontvluchten in de hoofdstad, indicatief zou zijn van de afwezigheid van willekeurig blind geweld in het deel van het land waar zij schuilplaats vinden. Bovendien, zoals blijkt uit een document waarnaar verwezen wordt in het verslag van bovenvermelde Cedoca (UNHCR, Positie men returns to Iraq, oktober 2014, bladzijde 4) zet het feit dat de meerderheid van de ontheemden binnen Irak zich in de provincies Ninewa en Al-Anbar bevinden, die toch evident prooi zijn van een situatie van blind geweld die momenteel het verdedigende deel ertoe aanzet zijn om de subsidiaire bescherming toe te staan aan de onderdanen van deze gebieden, de Raad ertoe aan om zich vragen te stellen over de relevantie van dergelijk argument).

Opnieuw brengt geen enkel element van het verslag van Cedoca van 05.07.2017 een verklaring wat dit element betreft.

« De opeenvolgende golven van vluchtelingen uit de oorlogsgebieden heeft de autoriteiten ertoe gebracht om de verhuis van ontheemden naar het stadscentrum wettelijk te beperken tot diegenen die over een lokale sponsor beschikken. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelfoefelders hun toevlucht hebben gezocht bedroeg op 30 mei 2017 38.394 personen. Wie Bagdad ontvluchtte, trok vooral naar de provincies Suleimaniya, Erbil en Anbar. De grote vluchtbewegingen naar Bagdad behoren tot het verleden: terwijl door de actuele crisis van juni 2014 tot en met maart 2016 niet minder dan 321.114 personen naar of binnen de provincie Bagdad zijn gevlucht, zijn er van april 2016 tot 17 oktober 2016 (begin van het Mosul- offensief) nog maar 9.738 personen toegekomen. Vanaf 17 oktober 2016 tot 15 juni 2017 zijn er opnieuw meer mensen naar Bagdad gevlucht: 20.682. Eris een terugloop van het absolute aantal ontheemden in Bagdad vast te stellen: van 8 december 2016 tot 15 juni 2017 zakte dit met 98.760 personen. Van wie Bagdad ontvluchtte naar een andere provincie heeft in mei 2015 91 % aan de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) duidelijk gemaakt te willen terugkeren, 4 % wacht af, en slechts 1 % wenst zich te integreren in de huidige omgeving. Meer dan 60 % van deze groep leeft in huurwoningen, 27 % verblijft bij familie. Ook de ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven hebben heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. De meeste zijn Arabische soennieten afkomstig uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterke familiale structuren beschikken. De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad » 157

Verzoekster stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoekster dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.

5. Het argument van de continuïteit van het openbare leven in Bagdad

Een van de argumenten van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de Bagdadse burgers is die van de voortzetting van het openbare leven.

Maar Uw Rechtspraak verwonderde zich, terecht, in het voornoemde arrest van 12 april 2016, over zo'n redenering aangezien het openbare leven evenmin in 2014 of begin 2015 heeft gestopt, périodes waar de CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toekende:

« Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad ; néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet

argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée ». Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015, période au cours de laquelle la partie défenderesse considérait notoirement que l'article 48/4, §2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad. [...]. Dès lors, en l'absence d'informations sérieuses et détaillées permettant de comprendre en quoi les diverses situations exposées supra sont différentes et impliquent un traitement différent, le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique à Bagdad le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures ».

(Vrije vertaling : De Raad merkt eveneens op dat de verwerende partij argument schijnt te trekken uit de relatieve voortzetting van het openbare leven in Bagdad; niettemin, ook hier, stelt de Raad zich vragen over de relevantie van dit argument omdat er uit de documentatie die door de verwerende partij wordt geleverd, blijkt dat "zelfs in 2006 en 2007, wanneer het geweld een piek heeft bereikt, het openbare leven in de hoofdstad niet is gestopt". De Raad ziet ook geen element, in het bovenvermelde verslag, dat erop wijst dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 is gestopt, periode waarin de verwerende partij evident van mening was dat artikel 48/4, §2, c, van de wet van 15 december 1980 van toepassing was op de asielzoekers afkomstig uit Bagdad. [...]. Derhalve, zonder ernstige en uitvoerige informatie die het mogelijk maakt om uit te leggen waarom de verschillende supra uiteengezette situaties verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren, wenst de Raad de relevantie van het argument te begrijpen die uit de huidige voortzetting van het openbare leven in Bagdad afleidt dat het niveau van geweld er vergeleken met de voorgaande jaren zou verminderd zijn).

Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 05.07.2017 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil »¹⁵⁸, zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren.

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden¹⁵⁹, stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er een reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid. Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoekster. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13 jaar kent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, maar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar.

Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voor deze redenen past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

1. SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 §2 C) VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HETGRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Verweerder erkent het volgende : "Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

Het UNHCR stelt echter in haar Position on returns to Iraq dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Verweerder erkent dat "de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is" maar dat er rekening moet worden gehouden met objectieve bewijzen om het reële risico te beoordelen die genoemd wordt in artikel 48, § 2 c) van de wet van 15 december 1980¹⁶⁰.

In het rapport van het UNHCR van november 2016, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Since 2014, there has reportedly been a renewed surge in targeted violence against Sunni Arabs in Baghdad and other government-controlled areas of Iraq, with Sunni Arabs exposed to death threats, house demolitions and forced expulsion, 114 abduction/disappearance, and extra-judicial execution. 115 Sunni civilians, including IDPs, have reportedly been targeted by the ISF and forces affiliated with the PMUs for killings and the destruction of homes, shops and mosques in apparent acts of reprisal following ISIS attacks aimed at Shi'ite civilians,"¹⁶¹.

(Vrije vertaling: Sinds 2014 is er sprake van een vernieuwde stijging van gericht geweld tegen Sunni-Arabieren in Bagdad en andere gebieden van Irak die onder controle van de overheid staan, waarbij Sunni-Arabieren worden blootgesteld aan doodsb bedreigingen, huisvernieling en gedwongen uitwijzingen, ontvoeringen/verdwijningen en buitengerechtelijke executies. Soennitische burgers, waaronder IDP's, worden naar verluidt gevisieerd door de ISF en de groeperingen die zijn verbonden aan de PMU's door middel van moorden en de vernieling van huizen, winkels en moskeeën in duidelijke wraakacties na ISIS-aanvallen gericht op Sjiitische burgers.)

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn"¹⁶² bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker is afkomstig, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, moet de status van subsidiaire bescherming hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

B.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaan om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, moest een persoon terugkeren naar de plaats waar hij oorspronkelijk verbleef, hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Ernstige schade wordt onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKEMOTIVERING VAN ADMINISTRatieve HANDELINGEN.

A.

Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCR's Position on returns to Iraq", van november 2016, dat "Nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentnaire vorm van bescherming te bieden".

Het UNHCR stelt dat, wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van

vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming¹⁶⁴.

In casu, dient men de nadruk te leggen op het feit dat het UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer de vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Daarom is het onjuist om te beweren dat het UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. Het UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat men aan personen afkomstig uit Bagdad de subsidiaire bescherming moest toekennen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen gaande was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015/april 2016 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerder legt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl verzoekster hierboven heeft aangetoond dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.

3. SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGINGVOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen, zonder op enige wijze haar beweringen te staven. Nochtans stelt artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn Telefoonnummer, en datum waarop liet telefoongesprek heeft plaats gehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat¹⁶⁵: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[...]m et betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...]dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informatie worden verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...]het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...]in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...]de aanwijzingen voorzien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2 °, van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de

bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd. (Raad van State, arrest n°223 434 van 7 mei 2013)".

Daarom moet opgemerkt worden dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve door middel van twee documenten waaruit informatie blijkt die op haar beurt ook niet gestaafd wordt.

Anderzijds, verwijst de COI van 05.07.2017 voor de informatie die het bevat naar websites en URL's die niet worden genoemd, inderdaad vaak wordt enkel verwezen door middel van de vermelding van het woord "URL", zonder enige precisering van de desbetreffende URL.

Alle informatie die afkomstig zijn van het internet hebben dus geen referentie: de verzoekster is dus absoluut niet in staat om de controle te voeren over de betwiste bronnen en om de naleving van het voornoemde artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 te verzekeren, aldus wordt dit artikel geschonden.

Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

In een arrest van 15/09/2015¹⁶⁹, stelt de RW : "verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en e-mail, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". In dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet i/i/as verbonden aan het administratief dossier. Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld¹⁷⁰.

In een arrest n° 165 616 van 12 april 2016, heeft Uw Rechtspraak betreffende de COI Focus Bagdad van 6.10.2015 gesteld dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiites sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhoud en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrift van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Een gelijke redenering dient genomen te worden met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 05.07.2017: er wordt namelijk verwezen naar dezelfde e-mails dan bij het opstellen van de COI Focus Bagdad 6.10.2015 en zelfs nieuwe berichten verzonden in 2016. Dit is tegenstrijdig met artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omdat verzoekster niet in staat is om de inhoud van deze contacten na te gaan.

De bestreden beslissing schendt dus het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden."

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een afdruk van de website "Iraq Body Count", de nota van het CGVS "Veiligheidssituatie in Bagdad van 29 april 2016", verschillende nota's van het CGVS "Politique de traitement" van juni 2015 tot april 2016 en een "beleidsnota" van het CGVS van 25 augustus 2017.

De verwerende partij legt een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd, de "COI Focus: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Wat de schending van artikel 26 van het PR CGVS betreft, wijst de Raad er voorafgaand op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoekster bekritiseerde 'COI Focus', dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoeksters asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoekster tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt.

Zodoende is de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

2.3.3. De vluchtelingenstatus

Het CGVS oordeelde dat aan verzoeksters verklaring, dat haar echtgenoot ontvoerd werd door een gewapende groepering en dat ook haar broer A. door hen gezocht werd, geen geloof kan worden gehecht. Dit oordeel steunt op de volgende redeneving:

(i.) uit informatie verkregen van de DVZ blijkt dat verzoeksters echtgenoot, H. I. H. A. K., houder van een Iraaks paspoort met nr. A10647089, na zijn vermeende ontvoering op 15 september 2015, meermaals een visum voor een familiaal bezoek aanvraag bij de Ambassade van Frankrijk te Bagdad, namelijk op 28 januari 2016, op 6 november 2016 en op 1 april 2017. Telkens werd hem een visum toegekend. Hieruit blijkt dat haar echtgenoot zich in ieder geval het laatste jaar en half vrij kon bewegen in Bagdad, indien hij al ooit ontvoerd werd. De verklaring tijdens het tweede gehoor, dat zij geen nieuws meer heeft vernomen met betrekking tot de ontvoering van haar echtgenoot, wordt dan ook niet aangenomen (CGVS II p. 3). Aan de verklaringen omtrent de ontvoering van haar echtgenoot en de vrees die zij en haar broer hiervoor zouden koesteren, kan geen enkel geloof worden gehecht.

(ii.) er zijn ernstige tegenstrijdigheden die de bedrieglijkheid van de asielmotieven verder bevestigen:

1. Verzoekster is niet eenduidig over de periode tussen de ontvoering van haar schoonvader in 2014 en de ontvoering van haar echtgenoot in 2015. Voor de DVZ verklaart zij immers dat zij na de ontvoering van haar schoonvader telefonisch bedreigd werd door de milities en haar zeiden niets meer te vragen over haar schoonvader (vragenlijst DVZ vraag 5). In het eerste gehoor voor het CGVS beweert zij echter dat zij tussen de ontvoering van haar schoonvader en die van haar echtgenoot niets meer gehoord heeft van die gewapende bende (CGVS I p. 9). Hiermee geconfronteerd beweerde verzoekster dat haar echtgenoot wel degelijk constant bedreigingen kreeg, maar dat zij niets meer van de bende die haar schoonvader ontvoerde heeft gehoord (CGVS I p. 10). Dit is echter nog steeds tegenstrijdig met haar verklaringen bij de DVZ, daar zij toen verklaarde dat een gewapende militie haar opdroeg niet meer naar haar schoonvader te informeren, wat dus wel degelijk rechtstreeks te maken heeft met de ontvoering van haar schoonvader. Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelt verzoekster bovendien dat zij na de ontvoering van haar schoonvader niets meer heeft gehoord van zijn ontvoerders (CGVS II p. 11-12). Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, antwoordt ze enkel dat ze het zich niet meer herinnert (CGVS II p. 17), welke verklaring geenszins geaccepteerd wordt, daar het om essentiële elementen in haar relaas gaat en zij reeds in het eerste gehoor bij het CGVS om verduidelijking gevraagd werd (*cf. supra*). Bovendien verklaart zij tijdens het

tweede gehoor dat zij niet weet of er nog concrete bedreigingen gekomen zijn tussen de ontvoering van haar schoonvader en die van haar echtgenoot (CGVS II p. 11-12). Dit staat dan weer in fel contrast met de uitspraak tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat er toen constante bedreigingen waren aan het adres van haar man (CGVS I p. 10).

2. Zij legt tijdens het eerste gehoor op het CGVS een dreigbrief neer die aan haar man gericht was en legt bijkomende verklaringen af over die dreigbrief (CGVS I p. 7, 9-10). Uit de politiedocumenten die zij neerlegt en waarin haar verklaringen zijn opgenomen, blijkt eveneens dat zij reeds op het politiekantoor melding maakte van een dreigbrief (document 10, 12). Wanneer zij echter tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gevraagd wordt of haar echtgenoot voor zijn ontvoering reeds concrete bedreigingen gekregen had, antwoordt zij onwetend, ook wanneer expliciet naar een dreigbrief in de week voor zijn ontvoering gevraagd wordt (CGVS II p. 14). Wanneer zij met de dreigbrief geconfronteerd wordt, beweert zij echter dat hij die misschien kan gekregen hebben, maar dat hij haar daar nooit iets over vermeld had (*ibidem*). Dit stemt niet overeen met haar verklaringen in de politiedocumenten of met haar verklaringen tijdens het eerste gehoor, aangezien zij toen uitdrukkelijk vermeldde dat haar echtgenoot die brief in de keuken had gelegd op de dag dat hij hem kreeg (CGVS I p. 7). Wanneer later gevraagd wordt naar een verklaring waarom zij zo tegenstrijdig is over die dreigbrief, antwoordt ze ontwijkend dat zij er geen belang aan gehecht heeft (CGVS II p. 17). Ook wanneer ze gevraagd wordt of ze die brief in Irak al gezien had en of zij ermee naar de politie is gegaan, antwoordt ze dat ze het zich niet meer herinnert (*ibidem*). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in het tweede gehoor bij het CGVS en haar verklaringen in de politiedocumenten, beweert zij dat het even uit haar hoofd was (*ibidem*). Gelet op het belang van de dreigbrief in haar relaas kan haar onwetendheid daaromtrent niet verklaard worden door louter te stellen dat zij het zich niet meer herinnert.

3. Verzoekster is ook nog tegenstrijdig over de reactie van haar man op deze dreigbrief. Eerst verklaarde ze dat hij de eerdere bedreigingen niet serieus nam tot hij de brief zag (CGVS I p. 10), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaart dat hij geen belang hechtte aan die brief en hij het niet belangrijk vond (CGVS II p. 17). Haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de dreigbrief ondermijnen dan ook niet alleen de algemene geloofwaardigheid, maar ook de bewijskracht van de door haar neergelegde documenten (*cf. infra*).

(iii.) verder zijn er incoherenties tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar broer A.:

1. Over de identiteit van de ontvoerders van haar echtgenoot H. had verzoekster het bij de DVZ over een onbekende militie (DVZ vraag 5), terwijl haar broer A. op de DVZ expliciet vermeldt dat het Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) was (DVZ ... vraag 4, 5). Ook in het tweede gehoor op het CGVS hield zij vol niet te weten wie haar echtgenoot ontvoerd heeft, en zelfs geen vermoeden te hebben (CGVS II p. 14). Dit is op zich al merkwaardig, daar haar echtgenoot en haar broer een dreigbrief gekregen hadden, afkomstig van AAH, wat zij ook op het eerste gehoor vermeldt (CGVS I p. 10).

2. Bovendien verklaart A. in het tweede gehoor op het CGVS meermaals dat het om AAH ging (CGVS II X p. 5, 6). Het is dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat zij tijdens het tweede gehoor zelfs geen vermoeden kan uitspreken over de daders, terwijl haar broer er wel van overtuigd is dat het AAH is en hij dit ook zo vermeldde op het eerste gehoor. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat zij over dergelijke pertinente zaken met elkaar communiceren.

3. De verklaringen zijn ook niet eenduidig over de inhoud van het telefoongesprek tussen de ontvoerders van haar echtgenoot en schoonmoeder. Zo verklaart zij meermaals dat de ontvoerders beweerden dat indien A. zich aanmeldde, haar echtgenoot zou vrijgelaten worden (CGVS II p. 7, 15). Ook haar broer A. verklaart dit aanvankelijk op de DVZ (DVZ ... vraag 5). In het eerste gehoor op het CGVS is er volgens haar broer echter geen sprake van een vrijlating van haar echtgenoot, maar zou de gewapende militie enkel stoppen met haar echtgenoot te folteren indien A. zich aanmeldde (CGVS I ... p. 10, 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, houdt haar broer vast aan de bewering dat er nooit sprake was van een vrijlating (CGVS I ... p. 11). Echter, in het tweede gehoor op het CGVS vermeldt haar broer opnieuw meermaals dat hij zich moest aanmelden opdat H. zou worden vrijgelaten (CGVS II ... p. 5, 6, 10). Opnieuw geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert hij dat hij nooit gezegd heeft dat H. zou worden vrijgelaten, maar dat hij enkel niet meer zou gefolterd worden (CGVS II ... p. 11). Het louter ontkennen van de voorgaande beweringen is onvoldoende om deze tegenstrijdigheden te verklaren. De interne inconsistenties van haar broer A. zijn in deze alvast uitermate merkwaardig. Zijn uiteindelijke bewering, namelijk dat er geen sprake was van vrijlating maar

enkel van stoppen met martelen, stemt niet overeen met wat verzoekster verklaarde in het tweede gehoor op het CGVS, zijnde dat ze het wel degelijk over een vrijlating hadden.

4. Verzoekster broer A. is ook niet coherent in zijn eigen verklaringen. Zo beweerde hij voor de DVZ aanvankelijk dat niet alleen hijzelf, maar ook de broer van zijn schoonbroer, verzoeksters schoonbroer A., moesten gaan onderhandelen bij AAH voor de vrijlating van H. (DVZ vraag 5). Wanneer hem in het eerste gehoor op het CGVS echter gevraagd wordt of zich, naast hemzelf, nog iemand anders moest aanmelden, luidt het antwoord negatief (CGVS I ... p. 10). Wanneer haar broer met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, antwoordt hij dat hij niet weet of nog iemand anders zich moest aanmelden, maar dat zijn schoonmoeder enkel naar hem gevraagd heeft (*ibidem*). Het louter stellen dat hij het niet weet, is echter geen valabele uitleg om voorgaande tegenstrijdige verklaring teniet te doen.

(iv.) de neergelegde documenten kunnen niet worden beschouwd als authentieke documenten:

1. Verzoekster blijkt vooreerst nauwelijks op de hoogte te zijn van wat zij heeft neergelegd. Niet alleen bleek tijdens het tweede gehoor dat zij vergeten was dat zij een dreigbrief had neergelegd terwijl zij deze in het eerste gehoor op het CGVS samen met de *protection officer* had overlopen, ook weet zij weinig over de inhoud van de politiedocumenten die zij neerlegde, daar de dreigbrief in deze documenten meermaals vermeld wordt. Uit informatie blijkt dat dergelijke politiedocumenten eenvoudig te vervalsen zijn of op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn.

2. Het videofragment dat haar broer neerlegde, waarop de foltering te zien zijn, kan niet beschouwd worden als een waarachtig bewijsstuk. Vooreerst kent verzoekster, noch haar broer de inhoud van de video. Geen van beiden heeft de video bekeken, wat op zich al hoogst merkwaardig is. Verzoekster verklaart dat zij schrik had (CGVS II p. 6). Ook via de personen die de video wel bekeken hebben, namelijk haar schoonmoeder en schoonbroer, heeft zij weinig informatie verkregen. Zij kan enkel zeggen dat zij van hen vernomen heeft dat haar echtgenoot gefolterd werd, doch niet of dat effectief ook te zien was op de video (CGVS II p. 7). Zij weet niet wat er te horen was of wat haar echtgenoot op de video zegt (*ibidem*). Evenmin informeerde zij daarnaar bij haar schoonmoeder of broer (CGVS II p. 8). Zij haalt aan dat er niet over gesproken werd in het bijzijn van de kinderen (CGVS II p. 7, 8) en dat haar schoonmoeder er zich niet goed bij voelde en zij, noch haar schoonbroer in staat waren om te praten (CGVS II p. 8). Er kan van een asielzoeker worden verwacht dat wanneer deze videomateriaal neerlegt ten bewijze van de foltering van een echtgenoot, en deze bovendien neerlegt ter staving van zijn/haar asielrelaas, dat de persoon in kwestie zich degelijk informeert naar de inhoud van deze video. Gesteld dat de inhoud van de video te pijnlijk was om te bekijken, dan nog kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij andere personen inschakelt om de inhoud te weten te komen, hetgeen zij nagelaten heeft.

3. Daarenboven stemt de inhoud van wat de persoon in de video zegt niet overeen met verzoeksters relaas. In de video is immers sprake van losgeld dat betaald dient te worden. Zijzelf verklaart echter niet te weten of er in de video over losgeld gesproken wordt en ontkent dat er ooit naar losgeld is gevraagd (CGVS II p. 15). Ook wordt in de video meermaals gevraagd naar een persoon genaamd A. A., welke naam haar niets zegt en die ook evenmin kan linken aan de ontvoering van haar man (CGVS II p. 9). Wanneer wordt gemeld dat haar man naar deze persoon vraagt in de video, heeft zij nog steeds geen idee wie het kan zijn (*ibidem*).

4. Dezelfde gebrekkige kennis over de inhoud van de video werd vastgesteld bij haar broer A.. Hoewel hij beweert naar de eerste seconden van de video gekeken te hebben, komt hij niet verder dan te beschrijven dat haar echtgenoot aan de muur vastgebonden hangt en letsels op zijn rug vertoont (CGVS II ... p. 5-6). Hij kan niet precies zeggen wat op de video gezegd werd of welke achtergrondgeluiden te horen zijn (CGVS II ... p. 6). Ook A. heeft geen idee wie A. A., naar wie gevraagd wordt in de video, kan zijn, noch was hij op de hoogte dat er in de video naar losgeld wordt gevraagd (CGVS II ... p. 7). Luidens zijn verklaringen was het voor A. eveneens te pijnlijk om de beelden te zien (CGVS II ... p. 5-6). Hij heeft zich ook niet bij anderen geïnformeerd naar de inhoud van de video. Zo heeft hij in België, toen de USB-stick was opgestuurd, aan niemand gevraagd om de video te bekijken en te vertellen wat erin stond (CGVS II ... p. 8). Ter verklaring werpt hij op dat het zelfs te pijnlijk is voor hem om te weten wat er in de video gebeurt en dat hij zich schuldig voelt. In het geval van haar broer A. mag, aangenomen dat de beelden erg pijnlijk zijn om te bekijken, echter ten minste verwacht worden dat hij zich degelijk informeerde over de inhoud ervan. Bovendien dient gesteld te worden dat de beelden erg donker zijn en de foto's van haar echtgenoot slechts via foto's van beperkte kwaliteit werden neergelegd, waardoor niet met zekerheid te zeggen valt of de persoon die te zien is in

de video daadwerkelijk haar echtgenoot is. Gesteld dat het haar echtgenoot zou zijn, dan nog dient vastgesteld te worden dat in de video enkel gesmeekt wordt en er geen effectieve folterpraktijken te zien zijn, waardoor niets erop wijst dat deze beelden niet volledig in scène kunnen gezet worden. De gebrekkige kennis over de inhoud van de video haalt de authenticiteit ervan dan ook volledig onderuit.

5. Verzoekster verklaarde ook niet te weten of zij nog aan documenten in verband met de ontvoering van haar schoonvader kon geraken (CGVS II p. 13), hoewel er op de USB-stick die haar broer neerlegde wel degelijk politiedocumenten betreffende zijn ontvoering stonden. Ook hier blijkt dus dat zij slecht geïnformeerd is over haar eigen bewijsmateriaal. Er verwacht worden dat zij kennis heeft van de inhoud van de door haar neergelegde documentatie of op zijn minst een oprechte poging gedaan heeft om zich daarover te informeren. Dat zij en haar broer dit niet gedaan hebben, ondermijnt de bewijskracht van deze documenten.

6. Zowel verzoekster als haar broer konden een concreet verband leggen tussen de ontvoering van haar echtgenoot en deze van haar schoonvader. Nergens blijkt dat dit een aanleiding voor haar was om Irak te verlaten. Wat betreft de ontvoering van haar broer W. blijkt dat dit incident ook door haar vader tijdens zijn asielpcedure werd voorgelegd maar dat er evenmin geloof aan kon worden gehecht (zie beslissing in het kader van de asielaanvraag van zijn vader waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Aan haar vader werd wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De vaststelling dat haar vader geen beroep heeft aangetekend bij de Raad vormt een duidelijke indicatie dat zijn asielaanvraag niet op waarheid berust. Verzoekster en haar broer voeren in het kader van onderhavige aanvraag geen gegevens of elementen aan die de vaststelling, dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde ontvoering, ontkrachten of weerleggen. Zij herhalen enkel de verklaringen van hun vader (zie CGVS I p. 4; CGVS II p. 16; CGVS I ... p. 4; CGVS II ... p. 12), terwijl uit de beslissing van hun vader blijkt dat deze tegenstrijdig waren met die van hun moeder en dat hun vader een gebrekkige kennis vertoonde m.b.t. de nasleep van deze beweerde ontvoering.

Verzoekster voert aan dat, wat betreft het feit dat haar echtgenoot tussen januari 2016 en 1 april 2017 driemaal een visumaanvraag indiende, zij geen nieuws meer heeft vernomen van haar echtgenoot. Verzoekster houdt vast aan haar verklaring dat ze niets meer vernomen van haar echtgenoot. Daarmee weerlegt zij op geen enkele wijze de pertinentie van het motief. De Raad acht het wel degelijk bijzonder merkwaardig dat enkele maanden nadat hij zou zijn ontvoerd, verzoeksters echtgenoot zou zijn vrijgekomen en hierbij de familie op geen enkele wijze heeft ingelicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster nog contact heeft met familieleden in Bagdad die haar meermaals bewijsstukken en documenten opstuurden. Dat haar echtgenoot zou zijn vrijgelaten en daarbij op geen enkele wijze contact zou hebben opgenomen met zijn familie om hen op de hoogte te brengen, acht de Raad niet geloofwaardig. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen ook niet dat haar relatie met haar echtgenoot verstoord zou zijn, zodat niet aannemelijk lijkt dat haar echtgenoot haar na zijn vrijlating niet heeft trachten te contacteren. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar schoonfamilie immers nog steeds in Irak woont. Ook blijkt ter terechtzitting niet dat verzoekster, minstens sinds zij kennis heeft van de beslissing van de commissaris-generaal, op enig ogenblik getracht heeft terug contact op te nemen met haar echtgenoot. Het louter vasthouden aan haar verklaringen, dat ze eenvoudigweg niets meer heeft gehoord van haar echtgenoot, kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare verklaring hiervoor.

Wat betreft de tegenstrijdigheden voert verzoekster aan dat zij een uiterst kwetsbaar profiel heeft "*a/s echtgenoot onder stress*" ingevolge de ontvoering van haar echtgenoot. Zij verklaart dat deze psychologische stress kan resulteren in onduidelijkheden of zelfs tegenstrijdigheden. Hiermee biedt verzoekster geenszins een aannemelijke verklaring voor de aangemerkte tegenstrijdigheden.

Uit verzoeksters verklaringen voor de DVZ, afgelegd op 9 mei 2015, blijkt uitdrukkelijk dat zij verklaarde dat zij na de ontvoering van haar schoonvader in september 2014 door een onbekende militie telefonisch werden bedreigd om geen verdere vragen te stellen over haar schoonvader, dit tot op 15 september 2015, waarbij hun huis werd bestormd en haar man werd ontvoerd. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaarde ze dat haar echtgenoot een duidelijke bedreiging had gekregen een paar dagen voor zijn ontvoering. Zij verklaarde daarnaast ook dat zij sedert de ontvoering van haar schoonvader en die van haar echtgenoot niets meer hoorde van deze bende. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd en verklaarde daarop dat haar echtgenoot constant bedreigingen kreeg, maar dat zij niets meer hoorde van de bende die haar schoonvader ontvoerde (CGVS I p. 10). Dit blijkt echter nog steeds tegenstrijdig nu zij verklaarde dat de militie haar opdroeg niet meer naar haar schoonvader te informeren en deze militie aldus nog contact met hen opnam. Bij het tweede gehoor verklaarde zij dan

weer dat zij na de ontvoering van haar schoonvader niets meer hoorde van zijn ontvoerders. Gevraagd dit nader te verklaren, antwoordde ze dat ze het zich niet herinnert. Het betreft hier evenwel essentiële elementen in haar relaas waarover reeds eerder om verduidelijking gevraagd werd. Ook verklaarde ze tijdens het tweede gehoor niet te weten of er bedreigingen werden geuit tussen de ontvoering van haar schoonvader en die van haar echtgenoot (CGVS II p. 11-12). Dit is dan weer manifest in strijd met haar eerdere verklaring dat er toen constante bedreigingen waren aan het adres van haar man (CGVS I p. 10).

Aldus blijkt duidelijk dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas. Verzoekster betwist deze tegenstrijdigheden niet, maar wijt deze op algemene wijze aan psychologische stress. De Raad dient evenwel te merken dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat verzoekster moeilijkheden had om te antwoorden op de vragen en dat de *protection officer* telkenmale getracht heeft de tegenstrijdigheden uit te klaren door haar hiermee te confronteren en haar de kans te bieden hier een verklaring voor te bieden. Dat stress aan de oorzaak ligt van de vastgestelde tegenstrijdigheden wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster voert verder aan dat de tegenstrijdigheden over de inhoud van het telefoongesprek tussen de ontvoerders van haar echtgenoot en haar schoonmoeder met betrekking tot de eisen van de ontvoerders haar niet kan worden tegengeworpen, aangezien de tegenstrijdigheid betrekking heeft op de verklaringen van haar broer A. Verzoekster kan evenwel niet worden bijgetreden. Zowel verzoekster als haar broer A. beroepen zich op dezelfde gebeurtenissen ter ondersteuning van hun asielrelaas. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hun respectievelijke verklaringen coherent zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar broer vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad pertinent en relevant geacht.

Met betrekking tot het videofragment voert verzoekster aan dat het geenszins onwaarschijnlijk is dat een persoon weigert om een video te bekijken waarop een naaste, meer bepaald haar echtgenoot, gefolterd wordt. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster hiermee slechts uitgaat van een gedeeltelijke lezing van het motief. In de bestreden beslissing wordt vooreerst wel degelijk vastgesteld dat verzoekster mogelijk emotioneel of psychisch niet in staat is om naar deze folteringen te kijken, maar dat zij, via haar schoonbroer of haar schoonmoeder, de mogelijkheid had zich te laten inlichten omtrent de inhoud van het videofragment. Het is wel degelijk pertinent te oordelen dat wanneer een videofragment wordt neergelegd ter ondersteuning van de asielaanvraag, de betrokkene op de hoogte is van hetgeen hij daarmee wil aantonen. Daarenboven is dit motief met betrekking tot het videofragment slechts een eerste motief, daar verder wordt gemotiveerd dat de inhoud van de video evenmin strookt met verzoeksters verklaringen. Zo verklaarde zij niets te weten over enig losgeld, waar in de video sprake van is, en weet zij evenmin wie A. A. is, de persoon naar wie haar echtgenoot in het videofragment vraagt.

Ook verzoeksters broer A. bleek niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het videofragment en bleek zich ook niet te hebben trachten informeren omtrent de inhoud ervan. Er wordt verder gemotiveerd dat de inhoud van de beelden erg donker is en dat verzoekster geen duidelijke foto's van haar echtgenoot neerlegde, zodat niet kan worden nagegaan of de persoon op de video daadwerkelijk haar echtgenoot is. Ook zijn in de video geen effectieve folterpraktijken te zien en wordt er enkel in gesmeekt, zodat geenszins is uitgesloten dat de beelden volledig in scène werden gezet. Deze motieven worden door verzoekster geenszins betwist.

Waar verzoekster met betrekking tot de documenten vervat op de USB-stick die haar broer neerlegde, aanvoert dat zij er vanuit ging dat het CGVS hier reeds kennis van had, gaat zij voorbij aan de concrete vraagstelling tijdens het gehoor. Er werd immers uitdrukkelijk verzocht naar schriftelijke bewijzen in verband met de ontvoering van haar schoonvader. Het herhaaldelijk aandringen van de *protection officer* om bewijsstukken, waarbij verzoekster ook werd gewezen op haar medewerking, is zeer helder (CGVS 2, p. 12-13). Er kan in die omstandigheden worden verwacht dat, indien verzoekster kennis had van deze documenten, zij het CGVS hierop zou gewezen hebben. Verzoeksters *post factum*-verklaring, dat zij niet wist of ze bijkomende documenten kon aanbrengen, buiten hetgeen reeds met de USB-stick werd neergelegd, kan om deze reden niet worden aangenomen. De Raad acht het in dit opzicht eveneens relevant dat verzoekster ook de andere documenten, die zij ter ondersteuning neerlegde niet kon duiden en daarbij tijdens het tweede gehoor zelfs vergeten was dat zij eerder een dreigbrief had neergelegd. Deze motieven worden door verzoekster niet betwist.

De Raad merkt verder ook op dat verzoekster de overige motieven in het geheel niet tracht te weerleggen. Verzoekster weerlegt niet de tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen met betrekking tot het ontvangen van de dreigbrief en de reactie van haar man op deze brief. In tegenstelling tot wat verzoekster in de "conclusie" van haar eerste middel voorhoudt, werden er wel degelijk tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar verklaringen en die van haar broer A., meer bepaald met betrekking tot de identiteit van de ontvoerders van haar man. Ook werden de eigen verklaringen van haar broer A., in de beoordeling van diens asielrelaas, eveneens incoherent geacht.

Betreffende verzoeksters theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat het inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde 'COI Focus' "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 26 maart 2018 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekster aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoekster zelf.

In zoverre verzoekster erop wijst dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de asielzoeker.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen. Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT